

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης



ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!



Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18 ΙΟΥΛΗ 1986 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 25 ΔΡΧ. 30

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΕΙΝΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ

Σ' ένα κάτεργο, για την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό έχει μετατρέψει τη χώρα το κυρίαρχο κρατικοχρηματιστικό κεφάλαιο και η αστική τάξη. Οι λέξεις λιτότητα, χτύπημα του βιοτικού επιπέδου κ.λπ. που χρησιμοποιήθηκαν το συνδικαλιστικό κίνημα, είναι μικρές για να δείξουν την σημερινή κατάσταση.

Η πείνα είναι η καθημερινή πραγματικότητα και η άμεση απειλή για τους εργαζόμενους. Ποτέ η εργατική τάξη της χώρας μας, από το 1960 τουλάχιστον και μετά, δεν βρέθηκε σε μια τέτοια κατάσταση. Η διατήρηση στους μισθούς και στα μεροκάματα, η γενικότερη ληστρική οικονομική πο-

λιτική που επέβαλε η κυβέρνηση, μετέτρεψε τον εργατή σε δούλοπαρικό του κρατικοχρηματιστικού κεφαλαίου, κατέβαλε αλματώδους τον μισθό εργασίας πολύ κάτω από την αξία της εργατικής δύναμης, οδήγησε τον λαό μας στην φτώχεια και στην εξαθλίωση, τη στιγμή που τα παράσιτα της ανώτατης κρατικής γραφειοκρατίας, οι τραπέζιτες, οι εφοπλιστές οι μεγαλοβιομηχανοί και οι μεγαλέμποροι, η αδιόρατη δηλαδή κλίκα των εκμεταλλετών μας, θησαυρίζει.

Πάνω σ' αυτή τη βάση και παρά την επίφαση κάποιου πολιτικής δημοκρατίας, στήθηκε ο οικονομικός φασισμός. Η εργατική τάξη έχασε το δι-

καίωμα να πουλάει ελεύθερα την εργατική της δύναμη. Το δικαίωμα στη δουλειά, έγινε μέσο για το προσκύνημα στις κλαδικές της ΠΑΣΚΕ. Ο εργαζόμενος έχασε το δικαίωμα της απεργίας και βρίσκεται όταν απεργεί στην φυλακή. Ακόμα χειρότερα κατάσχονται οι περιουσίες απεργών. Και όλα αυτά ΠΑΝΤΑ στο όνομα των «συνεργούντων του λαού και του έθνους» απ' αυτούς που έχουν βαλθεί να ξεπουλήσουν τη χώρα στον ιμπεριαλισμό και ιδιαίτερα στον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό. Την κλίκα Παπανδρέου και τους ανθρώπους των Ρώσων στην Ελλάδα. Αυτών τον φασισμό, τον σοσιαλφασισμό καλείται σήμερα να ανατρέψει η εργατική τάξη και να καταστήσει το ψωμί της:

Ο ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΣ ΛΑΟΣ ΠΕΙΝΑΕΙ

Η κληρονομία του κρατικοχρηματιστικού κεφαλαίου στην οικονομία της χώρας, εκφράστηκε στο μεροκάματο. Η εργατική τάξη έχασε το τυπικό έστω δικαίωμα να πουλάει ελεύθερα την εργατική της δύναμη, να διαπραγματεύεται συλλογικά σαν τάξη ή και σαν επιμέρους τμήματα της τάξης, το ύψος του μισθού της εργατικής δύναμης. Για πρώτη φορά στη χώρα μας, το κληρονομημένο κρατικοχρηματιστικό κεφάλαιο (κ.χ.κ.) επέβαλε με νόμο το ανώτατο ύψος του μεροκάματου, στο σύνολο της εργατικής τάξης και των εργαζόμενων λαού. Στα προηγούμενα χρόνια μέσα από την Γενική Συλλογική Σύμβαση, και τις επιμέρους κλαδικές συμβάσεις, οι εργαζόμενοι διαπραγματεύονταν συλλογικά, το κατώτατο μεροκάματο και από εκεί και πέρα ήταν στην δύναμη της ταξικής πάλης να επιβάλλει

σε κάθε στιγμή που οι οι σιχαρισμοί, αλλά και ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις διάφορες μερίδες της αστικής τάξης, το επέτρεπαν, αυξήσει.

Σήμερα, το Κ.Χ.Κ. έχοντας συγκεντρώσει στα χέρια του την οικονομική και πολιτική εξουσία, κάνει αυτό, που κανένας φασισμός, ούτε τοι Μιταξά και τοι Παπαδόπουλου δεν έκανε. Την διατήρηση στους μισθούς και στα μεροκάματα με νόμο, για δύο τουλάχιστον χρόνια, όπως αυτό λέει.

Αυτό σημαίνει πως ακόμα και αν υποθέσουμε πως το 1985 το μεροκάματο, κάλυπτε τα έξοδα για μια στοιχειώδη διαβίωση της εργατικής οικογένειας, στο τέλος του 1987, με έναν πληθωρισμό που τρέχει πάνω από 20%, ο λαός μας θα φτωχύνει πάνω από 40%. Αυτό νοιώθουν σήμερα οι εργαζόμενοι στο πιτσι τοις. Στο ογδοο μήνα της μεγάλης επίθεσης στο ψωμί των εργαζόμενων ο κόμπος έφτασε στο

χέλι. Γιατί η χρόνια πολιτική της λιτότητας είχε καταβάσει και το 1985 το μεροκάματο κάτω από την αξία της εργατικής δύναμης, με αποτέλεσμα μέσα σ' αυτούς τοις μήνες να σαρωθεί το εργατικό εισόδημα και ο λαός μας να πενιάσει. Στις σημερινές συνθήκες μια μέση τριτομηνιαία εργατική οικογένεια για μια στοιχειώδη διαβίωση χρειάζεται γύρω στις 100.000 δρχ. καθαρό τον μήνα.

Ο παρακάτω πίνακας είναι ένας μέσος υπολογισμός των ελαχίστων εσόδων μιας τριτομηνιαίας οικογένειας:

Διατροφή 40.000
Σπίτι (Ηλεκτρ. τηλ. κοινόχρ.) 25.000
Ρούχα - Παπούτσια 10.000
Εκπαίδευση 5.000
Υγεία 3.000
Μεταφορά 4.000
Κυπνός - ποτά 5.000
Ψυχαγωγία 5.000
Διάφορα 3.000
Σύνολο 100.000

Πώς λοιπόν μπορεί να ανταπεξέλθει σ' αυτά τα έξοδα, όταν τα μεροκάματα κυμαίνονται από 1500-2000 δρχ. και οι μισθοί από 40.000 έως 50.000 το μήνα.

Όταν η ανεργία εμποδίζει την εισόδη των νέων και των γυναικών στην παραγωγή, αλλά και η ίδια σαν τέτοια ρίχνει ακόμα πιο κάτω το ύψος αυτών των μισθών. Όταν εξαντλείται όλο και πιο πολύ το μέρος εκείνου του αγροτικού εισοδήματος που για χρόνια ολόκληρα στήριζε την εργατική οικογένεια της πόλης:

Αυτή την σκληρή πραγματικότητα, δεν μπορεί να την παρακάμψει καμμία δημογγογία της κυβέρνησης, που έφτασε, μέσα σε μια τέτοια, όπως η ίδια λέει, περίοδο λιτότητας να δώσει αιτήσεις στους βουλευτές και στους υπουργούς της 62.000 δρχ. τον μήνα, εκτός από τα τεράστια έξοδα για τις παραστάσεις και να γίνει αύξηση στον Πρόεδρό

της Δημοκρατίας 200.000 δρχ. τον μήνα!

Η πολιτική οικονομία του Κ.Χ.Κ., που εφαρμόζει η κυβέρνηση του Παπανδρέου είναι αυτή: Τσάκισμα της εργατικής τάξης με το κατέβασμα του μεροκάματου, μείωση έτσι του κόστους των εμπορευμάτων, τσάκισμα της εσωτερικής αγοράς, και εξαγωγική βιομηχανία με χαμηλό κόστος για να είναι ανταγωνιστική. Μια τέτοια πολιτική, αναποφίχτα θα βρει την εξιμμένη αντίθεση της εργατικής τάξης, αλλά και θα αξύνει τον ανταγωνισμό στις διάφορες μερίδες της αστικής τάξης. Μια τέτοια αντίθεση ούνακη τελευτάια με το ύψος των πιστώσεων, που χορήγησε η Εθνική Τράπεζα.

Μπορεί σήμερα η κρατική συγκέντρωση να ήταν τέτοια, που έδωσε την ηγεμονία στο Κ.Χ.Κ., όμως αυτή η ηγεμονία δεν μπορεί να εξελιχθεί τον ανταγωνισμό μέσα στην αστική τάξη. Γιατί ο ανταγωνισμός υπάρχει μέσα στην καπιταλιστική και κανείς κρατικός καπιταλισμός, ακόμα και αυτός της Ρωσίας, δεν μπορεί να το εξαλείψει.

Μα πάνω απ' όλα, είναι οι αγωνίες της εργατικής τάξης, που η ίδια η πείνα επιβάλλει, που θα τινάζει στον αέρα την πολιτική του, και θα ανοίξει τον δρόμο για την προκοπή και την ανάπτυξη του τόπου. Ο Μαρξ γράφει: «Όσο μακρύνει ο αριθμός των μεγάλων καπιταλιστών που σφαιριάζονται και μονοπωλούν όλα τα πλεονεκτήματα αυτού του μετασχηματισμού, βέβαια να αυξάνει η αλληλεπίδραση, η καταπίεση, η δουλεία, η εκουλισμός, η εκμετάλλευση. Αλλά επίσης και η σπασματικότητα της εργατικής τάξης που δυναμώνει ακατάπαυστα και που ορθώνει, ενίοτε, οργανώνεται από τον ίδιο το μηχανισμό του κράτους της καπιταλιστικής παραγωγής» (Κεφάλαιο 1. 1).

Αν σήμερα το μεγαλύτερο μέρος στην αστική τάξη. Γιατί ο ανταγωνισμός υπάρχει μέσα στην καπιταλιστική και κανείς κρατικός καπιταλισμός, ακόμα και αυτός της Ρωσίας, δεν μπορεί να το εξαλείψει.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Ακριβώς πριν ένα χρόνο, στις 20 Ιουλίου του 1985, ξεκίνησε η έκδοση της ΝΕΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ο ομορτυνισμός του λεγόμενου τότε ΕΚΚΕ-ΜΑΚΚΕ, από τον οποίο πρόσφατα είχαν αποδεδαιμυνθεί οι δυνάμεις της ΟΛΚΚΕ, προσπάθησε να εμποδίσει την πρώτη μας έκδοση, καταφεύγοντας στην πρωτοφανή για τα πολιτικά πράγματα της χώρας, διάρρηξη των γραφείων μας στον Πειραιά, κλέβοντας την κομματική μας περιουσία, ύψους 700.000 δρχ.

Από τότε τους κύριους αυτούς τους αποκαλούμε διαρρηχτές και συνεχίσαμε να εκδίδουμε την εφημερίδα μας ταχτικά κάθε 15 μέρες. Οι «προβιλέμεις» των διαρρηχτών για κλείσιμο της εφημερίδας σε δυο-τρεις μήνες, έμειναν ανεκπλήρωτες επιθυμίες.

Στον ένα χρόνο της δράσης της η ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ:

- Υπερασπίστηκε τις αρχές του Μαρξισμού - Λενινισμού - Σκέψης Μάο Τσε Τούνγκ, από την προδοσία και τις διαστρεβλώσεις του ομορτυνισμού.
- Διόδοσε την πολιτική γραμμή και τις θέσεις της ΟΛΚΚΕ, γύρω από την παγκόσμια κατάσταση, την κατάσταση στην περιοχή και στη χώρα. Με πρωτοπόρο τρόπο, η ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ βρέθηκε μέσα στις πολιτικές εξελίξεις, είδε σαν κύριο μέσο σ' αυτές τον προσανατολισμό της αστικής τάξης προς τον ρωσικό σοσιαλ-ιμπεριαλισμό και τις αντιθέσεις που αυτός γεννάει ανάμεσα στα τμήματα της αστικής τάξης. Πρόβαλε με συνέπεια μια αντιιμπεριαλιστική γραμμή για την ενότητα του λαού, και την ανεξαρτησία της χώρας.
- Χτύπησε αποφασιστικά τον σοβινισμό της αστικής τάξης, όπως αυτό εκδηλώνεται ενάντια στις μειονότητες στη χώρα, και στο ζήτημα του Αιγαίου, προβάλλοντας την γραμμή για μια ειρήνη και φιλία με την Τουρκία ενάντια στις υπερδυνάμεις. Ταυτόχρονα ξανάβγαλε στην επιφάνεια την θέση του παλιού ΚΚΕ, που για χρόνια είχε θάψει ο ρεβιζιονισμός για Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα, υποστηρίζοντας την αποχώρηση των στρατευμάτων κατοχής από το νησί.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 6

ΚΗΛΥ

ΟΙ ΕΠΕΜΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΥΦΕΣΙΑΣΜΟΥ

Έξαλλο έγινε ο Μητσάκης με τις δηλώσεις του Κήλυ. Πραγματικά του είναι αδύνατο να ανεχτεί την υποστήριξη που δίνει ο Κήλυ στον Παπανδρέου. Μα επιτέλους ποιος είναι ο άνθρωπος των αμερικανικών στην Ελλάδα; Κι αν είναι ο Παπανδρέου, τότε ο Μητσάκης τι είναι!

Δεν πρόκειται απλά για ένα ζήτημα ταυτότητας αλλά για ένα από τα σημεία κλειδιά της πολιτικής εξέλιξης στην Ελλάδα. Ο Κήλυ δεν είναι πρώτη φορά που μιλάει έτσι. Ακριβώς τις ίδιες αντιδράσεις στην Ν.Δ είχε προκαλέσει ο λόγος του στην επιτροπή για τις εξωτερικές υποθέσεις στην Γερουσία ακριβώς πριν ένα χρόνο, όπου πάνω κάτω είπε τα ίδια πράγματα.

Τι είναι λοιπόν ο Κήλυ:

Ο Κήλυ είναι η έκφραση της υφεσιακής γραμμής του αμερικανικού ιμπεριαλισμού απέναντι στον ρωσικό σοσιαλ-ιμπεριαλισμό, είναι η γραμμή Σούλτζερ η γραμμή Στέφ Ντιπάρτμαντ. Η άλλη είναι η γραμμή Γουάινμπεργκερ, Πενταγόνο!

Σ' αυτή την αντίθεση παίζει ο Παπανδρέου, σ' αυτή την ισχυρή, μέσα στην αμερικανική αστική τάξη, αλλά και στην Ευρώπη θέση, που λέει με δύο λόγια, πως κάθε υπερίσχυση είναι προσωρινή να καταπίπτει και να ελέγχει τους λαούς στη δικιά της σφαίρα επιρροής και που πιστεύει πως η γραμμή που χορηγεί τις δύο σφαίρες δεν θα μεταπολιτιστεί ποτέ. Αυτή η θέση είναι προϊόν της στρατηγικής υποχώρη-

σης του αμερικανικού ιμπεριαλισμού απέναντι στον ρωσικό ιμπεριαλισμό από τις αρχές της δεκαετίας του '70.

Σ' αυτή την αναποφίχτη ιδεολογικοπολιτική συνέπεια και ιμπεριαλισμού σε φάση υποχώρησης ποτέ και ούτε ανερχόμενης υπερίσχυσης για να δικαιώσει τις θέσεις της. Όπως ο Χίτλερ απέναντι στον αγγλο - γαλλικό ιμπεριαλισμό στα τέλη της δεκαετίας του '30, έτσι και σήμερα ο Γκυρμπατσόφ απέναντι στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και τον ευρωπαϊκό, ακολουθεί την ταχτική του κήλησι χασμού των αντιπάλων του πριν εξασφαλίσει την επίθεσή του στην Ευρώπη.

Σ' αυτήν τον την προσπάθεια στηρίζεται στους υφεσιακούς της

Δίσης. Ακριβώς στους ίδιους κύκλους στηρίζονται κι όλοι εκείνοι που κινούνται στην πολιτική τροχιά του Γκυρμπατσόφ. Εκεί στηρίζεται και ο Παπανδρέου.

Όμως το κεντρικό καθήκον του τελευταίου και οι όροι άσκησης της πολιτικής του είναι ιδιαίτεροι. Το κεντρικό καθήκον του Παπανδρέου είναι το όσο γίνεται πιο «αυθεντικό» πέρασμα της χώρας μας

στην Ανατολή. Οι ιδιαίτεροι όροι άσκησης αυτής της πολιτικής έρχονται να κάνουν με τις ταχτικές πολιτικές θέσεις των ΗΠΑ σε μια μικρή χώρα σαν τη δικιά μας, που είναι οικονομικά εξαρτημένη από τον ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό σε μια εξωτερικά υφιστάμενη από στρατιωτική άποψη περιοχή.

Η αντίθεση ανάμεσα στο κεντρικό καθήκον του έχει με αναλυθεί

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Η Νέα Ανατολή θα κυκλοφορήσει πάλι κανονικά κάθε 15 μέρες από την Παρασκευή 22 Αυγούστου.

Σε αυτό το διάστημα που μειώνεται συνήθως και η πολιτική κίνηση, αλλά και πολύς κόσμος φεύγει από τις μεγάλες πόλεις, όπου και διακινείται η εφημερίδα μας, είναι δυνατό να μην εκδοθεί η εφημερίδα με τις μικρότερες απώλειες. Γιατί η προσωρινή διακοπή της έκδοσής της γίνεται αποκλειστικά για οικονομικούς λόγους. Παίρνουμε δηλαδή μια ανάσα εξοικονομώντας περίπου 70.000 δραχμές (όσο κοστίζει μιάμιση εφημερίδα).

Αν πάντως σ' αυτό το διάστημα σημειωθούν σοβαρές εξελίξεις στο μέτωπο του ψωμιού, της δημοκρατίας και της εθνικής ανεξαρτησίας θα εκδώσουμε ενδιάμεσα φύλλο της Ν.Α.

Μέχρι τότε οι φίλοι μας αναγνώστες θα μπορούν να επικοινωνούν μαζί μας στα κομματικά γραφεία.

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ - ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ ΤΟΥ ΠΙΟ ΥΠΟΥΛΟΥ ΟΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΥ

— ή πώς κατεδαφίζονται οι αρχές —

• Ανοιχτή άρνηση της θεωρίας των τριών κόσμων και εγκατάλειψη της Σκέψης Μάο Τσε Τούνγκ

Γ' ΜΕΡΟΣ

Αν στα πολιτικά ζητήματα, που αποτελούν την συμπύκνωση και τη συγκεκριμενοποίηση των ιδεολογικών κατευθύνσεων και του χαρακτήρα ενός πολιτικού σχηματισμού, αποδείξαμε για μια ακόμη φορά ότι το πρώην ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ είναι οπορτουνιστικό και μάλιστα σε μια πορεία ασυγκράτητης κατρακύλας και αποσύνθεσης, στο ζήτημα της «ενότητας των μ-λ» αποδεικνύονται για μια πάλι φορά κοινοί πολιτικοί απατεώνας.

Και να γιατί.

Εδώ και 2 περίπου χρόνια αυτοί σήκωσαν φανατικά μια σημαία ενότητας

Όμως στη συνέχεια, και στο βαθμό που ο ενωτισμός τους μετά από αυτή την διάσπαση έγινε υποπόλιος που αποδοσιμώθηκαν από το ψευδο ΚΚΕ (και ονομάστηκαν ΟΕΚΟ) και έγιναν άφαντα, από γλοιώδεις ενωτιστές, πολύ περιφρονημένοι απέναντι στους εταίρους τους.

Ετσι βάφτισαν ενότητα δι' οργανώσεων την προσχώρηση στην οργάνωση των μερικών ελαχίστων στελεχών που αποδοσιμώθηκαν από το ψευδο ΚΚΕ (και ονομάστηκαν ΟΕΚΟ) και έγιναν άφαντα, από γλοιώδεις ενωτιστές, πολύ περιφρονημένοι απέναντι στους εταίρους τους.

Να τι γράφανε πριν λίγους μήνες, στις 22 του Φλεβάρη, στην εφημερίδα τους, πριν σιγορραστούν για την πολιτική τους ενότητα - κομπίνα με την ΟΕΚΟ.

«Όταν το ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ αποβίβει πρόταση για ενότητα σε οργανώσεις, αυτό σημαίνει πως τις θεωρεί συντροφικές, μαρξιστικές - λενινιστικές οργανώσεις. ΜΕ ΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΝΩΘΕΙ ΟΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΟΧΙ ΟΠΩΣ ΘΑ ΗΘΕΛΕΙ Η ΘΑ ΕΠΙΡΕΠΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ. Η επιστολή μας έγραψε συγκεκριμένα (και παραθέτουν απόσπασμα από προηγούμενη επιστολή τους):

ΑΥΤΟ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΓΙΑ ΤΟ ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ ΠΩΣ ΑΠΟ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΘΕΩΡΕΙ ΜΙΑΝ ΑΛΛΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ - ΛΕΝΙΝΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΠΕΥΘΥΝΕΙ ΠΡΟΤΑΣΗ ΕΝΩΤΗΤΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟ Ν' ΑΓΩΝΙΣΤΕΙ Σ' ΕΝΑ ΚΟΜΜΑ ΜΑΖΙ ΤΗΣ ΠΑΙΡΝΟΝΤΑΣ ΥΠΟΨΗ ΤΟΥ ΠΩΣ ΤΟ ΕΝΔΙΑΟ ΚΟΜΜΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΥΡΙΑΡΧΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ. ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΩΤΕΡΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΣ, ΟΠΩΣ ΑΥΤΟ ΘΑ ΗΘΕΛΕ.

Σ' αυτό το σημείο συμπυκνώνεται κατά την άποψη μας όλη η ουσία του ζητήματος. Η απόδοση ή όχι αυτής της καθοδηγητικής αντίληψης αποτελεί και το πραγματικό κριτήριο, για το αν είναι ή όχι έτοιμη και ώριμη μια οργάνωση να ενσωματωθεί στην ενότητα (Η υπογράμμιση με μαύρα γράμματα δική μας).

Σαφέστεροι δεν μπορούσαν να είναι οπορτουνιστές σ' αυτόν τον κόσμο. Έτσι όπως είσατε ΚΚΕ (μ-λ) και Κίνηση προχωράμε σε ενότητα. Αν οι θέσεις σας επικρατήσουν υποτασσόμαστε. Ανεξάρτητη αν εμπείς διατηρούμε σαν μειοψηφία τις απόψεις μας.

Καμιά παρανόηση. Γι' αυτό εμείς τους είπαμε άλλωστε οπορτουνιστές δίχως καν να έχουν ενωθεί με το ΚΚΕ (μ-λ) και την Κίνηση.

Όμως τώρα τα πράγματα έχουν αλλάξει. Οι «αναγεννημένοι» οπορτουνιστές μας διαπιστώνουν στο συνέδριο τους ότι με το ΚΚΕ (μ-λ) και την Κίνηση έχουν «σοβαρές διαφορές» και ότι σ' αυτές τις δύο

οργανώσεις υπάρχουν «οπορτουνιστικές παρεκκλίσεις».

Αυτές τις βασικές διαφορές και οπορτουνιστικές παρεκκλίσεις τις αρραδιάζουν με αυθάδεια ενώ τις έκριβαν με επιμέλεια για χρόνια ολόκληρα.

Τι συνέβη; Μήπως οι οπορτουνιστές έγιναν επαναστάτες; Απ' όσο γνωρίζουμε ποτέ οπορτουνιστικοί σχηματισμοί στην ιστορία δεν έγιναν επαναστατικοί. Έχουμε δει μόνο το αντίστροφο μέχρι στιγμής. Η μήπως τώρα πρόκειται για κάτι μοναδικό; Μήπως δηλαδή έγινε το θαύμα;

Όχι δεν έγινε τέτοιο θαύμα. Υπάρχει όμως ένα θαύμα πολιτικής απατεωνιάς αντάξιο των διαρρηχτικών ικανοτήτων που έχουν επιδείξει οι αυτοί οι κίριοι στη σφαίρα του κοινού ποινικού δικαίου.

Να πως εξηγούν την νέα τους θέση για την ενότητα που είναι η «ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΕΝΩΤΗΤΑΣ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ». Ενότητα δηλαδή κυρία με το ΚΚΕ (μ-λ) και Κίνηση και πάλη δυνστευόντος εναντίον στις «οπορτουνιστικές αντιλήψεις που υπάρχουν μέσα στο (μ-λ) κίνημα».

Γράφουν: «Η ανοιχτή άρνηση του ΚΚΕ (μ-λ) και η συγκεκριμένη ουσιαστική άρνηση της Κίνησης» - ανοίξει και να σιγήσει θεί σοβαρά το ζήτημα της ενότητας, δεν μπορεί να εξηγηθεί παρά μόνον με τις ισχυρές επιβιώσεις των ιδεολογικών αντιλήψεων, όπως επίσης και με την ύπαρξη σοβαρών διαφορών πάνω σε μια σειρά ιδεολογικοπολιτικά ζητήματα, καθώς και με την ύπαρξη οπορτουνιστικών παρεκκλίσεων στις δύο αυτές οργανώσεις».

Εδώ είναι το κομμάτι. Ο γιατρός έκανε την διάγνωση για την αποτυχία της ενότητας:

Διαπιστώνει δηλαδή «ισχυρές επιβιώσεις ιδεολογικών αντιλήψεων, όπως επίσης και σοβαρές διαφορές σε μια σειρά ιδεολογικοπολιτικά ζητήματα καθώς και οπορτουνιστικές παρεκκλίσεις».

Ποιοι το γράφουν αυτά; Εκείνοι που έλεγαν πριν λίγους μήνες ότι η ουσία του ζητήματος συμπυκνώνεται στην υποταγή σε όποια γραμμή επικρατήσει. Δηλαδή υποταγή ακόμα και αν επικρατήσουν οι οπορτουνιστικές παρεκκλίσεις, υποταγή και προπαγάνδη σύμφωνα με τον Δημοκρατικό Σοσιαλιστικό όμιλο των παρεκκλίσεων ακόμα κι εκείνης της Κίνησης απέναντι στο ΠΑΣΟΚ που τώρα κατηγορείται σαν «καταστασιακή για το λαϊκό κίνημα».

Μήπως κάνουν τώρα την αυτοκριτική τους γι' αυτά που έλεγαν πριν λίγους μήνες; Καμιά αυτοκριτική. Γιατί ήρθεν κάτι μεσολάβησε.

Νομίζουν ότι την γλιτώνουν με το ότι από τότε ως τα σήμερα μεσολάβησε η ανοιχτή άρνηση του ΚΚΕ (μ-λ) και η συγκεκριμένη της Κίνησης, να ενωθούν μαζί τους και βάζουν εκείνες τις λεζούλες: «όπως επίσης, καθώς και κ.λπ.».

Μα αυτές οι... «όπως επίσης» - σοβαρές διαφορές και εκείνες οι «καθώς και» - οπορτουνιστικές αντιλήψεις ήταν πάγια θέσεις του ΚΚΕ (μ-λ) και της Κίνησης. Αν δύο ει-

απειλώντας τον καθένα για διασπασισμό, αν δεν ενωνόταν μαζί τους σε μερικές ελάχιστες θέσεις. Αυτός ο καθένας βέβαια ήταν οι κατ' αυτούς μ-λ οργανώσεις: ΚΚΕ (μ-λ) και Κίνηση.

Αυτοί είχαν διαλέξει έτσι αυτές τις μερικές ελάχιστες θέσεις ώστε να είναι οι κοινές θέσεις και των τριών οργανώσεων. Αυτόν τον στόχο τους τον ομολόγησαν αργότερα μέσα στον κατοπινό καυγά τους με τους δύο εταίρους τους για να αποδείξουν τον αγνό, ακραίο και ανιδιοτελή ενωτισμό τους.

Έτσι κατάφεραν σε μια πρώτη φάση να διασπασουν την ίδια τους την οργάνωση καθώς αυτές οι ελάχιστες θέσεις δεν ήταν καθόλου ελάχιστες θέ-

σαν ισχυρές, διασπαστικές επιβιώσεις, η Κίνηση και το ΚΚΕ (μ-λ) τι θα κάνατε κύριοι απατεώνας; Τι θα κάνατε αν σας λέγανε να πριν 6 μήνες;

Σαν τρέλοι θα τρέχατε σ' ένα κοινό συνέδριο και θα υποτασσόσαστε στις παρεκκλίσεις και θα κλεινότε τα μάτια στις σοβαρές διαφορές;

Τα «όπως επίσης» και τα «καθώς και» ακριβώς δείχνουν ότι για σας παρεκκλίσεις και οι σοβαρές διαφορές είναι τα κρεμαστάρια της αλεπούς. Είναι το άλλοθι σας. Το βασικό, δηλαδή το κύριο, είναι για σας η «επιβίωση των ιδεολογικών αντιλήψεων» - δηλαδή το ΟΧΙ που είπαν οι σας τους πολιτικούς απατεώνας, το ΚΚΕ (μ-λ) και η Κίνηση.

Έτσι λοιπόν εξηγείται η γραμμή της «ενότητας και της πάλης». Κι αυτό δεν μπορούν να το κρίνουν γιατί γράφουν παρακάτω:

«Από τη στιγμή που φάνηκε καθαρά η αρνητική στάση των δύο οργανώσεων και από τη στιγμή μάλιστα που γίνανε στόχος απρόκλητων και υπονομιωτικών επιθέσεων, είναι αναγκαίο να ενισχύσουμε το σκέλος της πάλης».

Από αιτή τη στιγμή λοιπόν αρχίζει η πάλη. Όχι γιατί υπάρχουν και υπήρχαν πάντα ζητήματα σοβαρά και αρχαικά που χωρίζον και χωρίζουν τις οργανώσεις, αλλά επειδή αυτοί «δέχτηκαν απρόκλητες και υπονομιωτικές επιθέσεις».

Δεν είναι τυχαιο που οι οπορτουνιστές ακόμα και στο κείμενο του συνεδρίου τους αρνούνται να τοποθετήσουν τις διαφορές τους σε επίπεδο αρχής. Αρνούνται να πούνε καθαρά ότι αυτές οι διαφορές και παρεκκλίσεις κάνουν αδύνατη τη συμμετοχή στο ίδιο κόμμα και των τριών οργανώσεων.

Γιατί αν το έλεγαν καθαρά τότε δεν θα γράφανε στη σημερινή απόφασή τους 6 σημεία για την ενότητα, αλλά θα γράφανε και εκείνα με τα οποία προφίλιαν το υποτιθέμενο μ-λ κόμμα τους από τις οπορτουνιστικές παρεκκλίσεις.

Αυτό σημαίνει και το ότι κύριο είναι η ενότητα με αυτές τις οργανώσεις από ιδεολογική άποψη. Αυτό σημαίνει ότι θεωρούνται μ-λ. Αυτό τέλος σημαίνει ότι οι «βασικές διαφορές» με το ΚΚΕ (μ-λ) δεν περιλαμβάνουν καθόλου «οπορτουνιστικές παρεκκλίσεις» - σε αντίθεση με την Κίνηση.

Αυτό το τελευταίο έχει να κάνει προφανώς με την ενίσχυση μέσα στους κόλπους των διαρρηχτών της δήθεν «αριστεράς» τροσκαϊστικής γραμμής Ριζάκη, Παπαεπιφάνου, έτσι όπως αυτή εκφράζεται στις προγραμματικές θέσεις και τα ιδεολογικά ζητήματα.

Στην πραγματικότητα παρά τις όψεις κρανυές των διαρρηχτών για τους οπορτουνισμούς των εταίρων τους οι ίδιοι είναι σε όλα πιο οπορτουνιστές.

Η διαφορά τους είναι ότι αυτοί κρύβονται. Αυτοί προσπαθούν να εμφανιστούν σαν συνεχιστές της παράδοσης και του μ-λ κινήματος, ιδιαίτερα προσπαθούν να κρύψουν την υποταγή τους στο σοσιαλισμολογικό εξαπατώντας τους τιμωρο-ανθρώπους που υπάρχουν ακόμα στις γραμμές τους και να καλύ-

ψθούν από την δικιά μας κριτική την παλιότερη και τη σημερινή.

Είναι κραυγαλέο το παράδειγμα των δήθεν βασικών τους διαφορών με το ΚΚΕ (μ-λ). Κατηγορούν το ΚΚΕ (μ-λ) ότι:

1) Υποτιμάει τον σοσιαλισμολογισμό όμως αποδείξαμε η πολιτική τους ανάλυση είναι φρεσνή με το ΚΚΕ (μ-λ) είναι μια 100% φιλοσοφικό-μπερλιαστική γραμμή. Είναι μια μονόπλευρα αντιμερκανική γραμμή. Η διαφορά είναι στις κοίφεις κουβέντες για τον σοσιαλισμολογισμό, είναι στα προγράμματα.

2) Κάνει ισοπεδοτισμό καθώς αρνείται να διακρίνει την σημασία των ενδοαστικών και ενδομπερλιαστικών αντιθέσεων.

Μα μήπως αυτοί δεν είναι ισοπεδοτιστές όταν αρνούνται να πάρουν υπ' όψη τους τις ενδομπερλιαστικές αντιθέσεις στην πολιτική τους πρόταση. Όταν το μέτρο τους στη χώρα μας, αλλά και η παγκόσμια ανάλυσή τους δεν κάνει διάκριση ανάμεσα στον β' και τον α' κόσμο, όταν γι' αυτούς δεν υπάρχουν χώρες του γ' κόσμου σαν προοδεύτικο ιστορικό ρεύμα;

3) Κατηγορούν τέλος το ΚΚΕ (μ-λ) για λικβινταρισμό αυτοί που είναι οι μεγαλύτεροι λικβινταριστές του κινήματος. Αυτοί που αρνούνται να τοποθετηθούν διάφανα σε οποδήποτε. Αυτοί που φτιάχνουν ένα συνέδριο αρπακόλα δίχως προανακρίτικη ζήτηση προς τα έξω, που εμφανίζουν ξαυτικά ένα νέο όνομα μέσα στο κίνημα κάποιου Σαββατοβράχου και δε λέει το ίδιο αν πρόκειται για κόμμα, οργάνωση, κίνηση, συσπείρωση. Αυτοί που διασπάνε ενώ ισχυρίζονται πως ενώνουνε.

Γι' αυτό αυτοί οι φαρισαίοι είναι οι χειρότεροι οπορτουνιστές και κατά συνέπεια οι πιο επικίνδυνοι αλλά και οι πιο αφερέγγυοι άνθρωποι μέσα στο κίνημα.

ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΓΙΑ ΤΑ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ας τους παρακαλούσαμε με λοιπόν στα ιδεολογικά ζητήματα όπου κάνουν μια επίδειξη της τεχνής τους να συσκοτίζουν και να εγκαταλείπουν τις βασικές αρχές και όπου όμως πάλι συλλαβάνονται.

Δεν θα κάνουμε μια κριτική σε όλα τα σημεία αυτού του κειμένου. Θα σταθούμε στην μεγάλη του αμμορία, την απάλειψη της Σκέψης Μάο Τσε Τουνγκ. Τα υπόλοιπα κρυβούν μπροστά σ' αυτήν την κωμική και σ' ένα βαθμό δένονται με τις οπορτουνιστικές αντιλήψεις, που διαπερνούν την πολιτική απόφαση, αν και διακρίνονται από ένα ξεχωριστό αριστεριστικό περιεχόμενο. Είναι πολύ χαρακτηριστική εκείνη η φράση που λέει ότι «Καμιά ανακρίση του εκμεταλλευόμενου λαού δεν μπορεί πλέον να γίνει, αν δεν απαρτίζει ο καπιταλισμός».

Αυτό το σημείο και άλλα σημεία θα μπορούσαν να αποδοθούν στο γεγονός ότι αυτό το κείμενο έχει γραφτεί στο πόδι.

Όμως υπάρχει μια συνέχεια σ' αυτό: Η καθύπερθε της Σκέψης Μάο Τσε Τουνγκ καλύτερη από

αυτή της ενότητας και συνοχής της οργάνωσης αυτής. Τότε οι σύντροφοι, που αργότερα ίδρυσαν την ΟΑΚΚΕ είχαν δώσει μια μεγάλη πάλι ότι αυτά τα σημεία κάθε άλλο παρά εξασφαλίζουν μόνο τους την μαρξιστική λενινιστική ουσιογνωμία μιας ενδεχόμενης ενότητας και ότι ήταν αδύνατη μια ενότητα με γραμμές σαν αυτές του ΚΚΕ (μ-λ) και Κίνησης.

Οι οπορτουνιστές επιμένανε και πριν τις εκλογές του '85 υποθέτησαν ουσιαστικά την πολιτικό - ιδεολογική πλατφόρμα του ΚΚΕ (μ-λ) και σ' ένα μικρότερο βαθμό της Κίνησης παίρνοντας την ευθύνη της διάσπασης του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ.

συνθηθισμένη «αριστερή» φρασολογία.

Αυτή είναι η μέθοδος που ακολουθήθηκε για μια τέτοια ανατροπή από αυτόν τον απατεωνιστικό οπορτουνισμό.

Αυτός χρησιμοποιεί τώρα την εξής διατύπωση για να περιγράψει την ιδεολογία του:

«Ο μαρξισμός - λενινισμός, όπως αναπτύχθηκε παραπέρα από τον Μάο Τσε Τουνγκ, είναι το ιδεολογικό μας βήμα» γράφουν. Την ίδια έκφραση χρησιμοποιούν και στο κεφάλαιο για την ενότητα των μ-λ.

Ίσως αυτοί βρουν άλλοθι στις ανάγκες τις ενότητας με την ΟΕΚΟ για να αλλάξουν την ιδεολογία τους που υποτίθεται ότι μέχρι τώρα ήταν ο Μαρξισμός - Λενινισμός Σκέψης Μάο Τσε Τουνγκ. Εμείς όμως εμπίστε σε θέση να ξέροντε πόσο μεγάλο ψέμμα θα ήταν κάτι τέτοιο όταν αυτοί σισσομοί μέσα στην Κ. Επιτροπή πριν την διάσπαση τον Μάρτη του '85 καταψήφισαν την Σκέψη Μάο Τσε Τουνγκ σαν όρο της ενότητας των μαρξιστών - λενινιστών.

Όμως, έτσι κι αλλιώς, ένας κομμουνιστής ποτέ δεν αλλάζει την ιδεολογική του σημαία επειδή κούποιος το ζήτησε.

Η αλήθεια είναι ότι αυτοί σήμερα ξεσκαπάζονται και πετάνε απο πάνω τους έναν τίτλο που ήδη είχαν ποδοπατήσει σαν περιεχόμενο. Ξεσκαπάζονται τώρα παρ' όλη την προσπάθεια τους να καλυφθούν μέσα στο ίδιο κείμενο.

Τόσο πολύ προσπαθούν να καλυψθούν, που ξεπέρασαν κατά πολύ τον Μάο Τσε Τουνγκ σε μαοισμο και ενώ τον γκρέμισαν από τα δεξιά, στην μεγάλη τους φόρα να ξεφύγουν τα γυόζα τον γκρέμισαν κι από τα αριστερά.

Οι σύντροφοι της ΟΑΚΚΕ όταν ήταν μέσα στο ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ, αλλά και μετά έδωσαν μεγάλη πάλι στην υποστήριξη της θέσης ότι το βασικό περιεχόμενο της Σκέψης Μάο Τσε Τουνγκ ήταν η θεωρία του Μάο για την συνέχεια της επανάστασης κάτω από τις συνθήκες της δικτατορίας του προλεταριάτου με πύρινο το τη θέση για την ύπαρξη αστικής τάξης μέσα στο κόμμα. Αυτή τη θέση είχαν καταψηφίσει οι οπορτουνιστές στην Κ.Ε. του ΕΚΚΕ - ΜΑΚΚΕ το 1984 με μικρή πλειοψηφία.

Τώρα την υποθέτουν. Οι συζητήσεις στην Κ.Ε. των «αναγεννημένων» πιθανό να έχουν αλλάξει και η αλλαγή συσχετισμών στα βασικά ζητήματα αρχόν είναι κάτι το ολοσκότεινο φιλοσοφικό σε οπορτουνιστικές οργανώσεις.

Όμως ο πιθανός δεν μπορεί να κρύψει την ούρα του.

Τώρα υποθέτεται η αστική τάξη μέσα στο κόμμα, αλλά...

Ιον. Αυτή τη θέση διαστρεβλώνεται αριστεριστικά μέχρι γελοιοποίησης.

Συν Καταργείται όλη η υπόθεση Σκέψης Μάο Τσε Τουνγκ. Για το πρώτο. Αυτοί γράφουν ότι «Η νέα αστική τάξη γεννιέται και ναυπηγείται μέσα στο κόμμα και το κράτος» και ότι «ξεφύρασε από τα κομμουνιστικά κόμματα» και η ιστορική πείρα αποδείξει ότι «όταν ακόμα εξακολουθούν όλες οι παλιές εκμεταλλευτικές τάξεις, κι όταν δηλαδή γεννι-

εται και η μικρή ατομική παραγωγή στην οικονομία, η πάλη ανάμεσα στον καπιταλισμό και σοσιαλιστικό δρόμο δεν σταματά, οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις δεν εξωθούνται, αλλά αντίθετα μεταφέρονται και κορφώνονται κύρια στο εκμεταλλευτικό και πρώτα - πρώτα στο κόμμα, που και αναπτύσσονται οι πολιτικοί ισορροπεί της νέας αστικής τάξης».

Αυτές οι θέσεις είναι ολότελα λαθεμένες και δεν τόλμησαν ούτε οι «προσοφές», να τις ξεστομίσουν στην Κίνα.

Είναι αλήθεια ότι υπάρχει αστική τάξη μέσα στο κόμμα. Είναι αλήθεια ότι αυτή αποτελεί και την τακτική πολιτική έκφραση της αστικής τάξης γενικά, κι ακόμα ότι έχει τα ξεχωριστά τακτικά της συμφέροντα, ότι είναι δηλαδή μια αστική τάξη γένη τύπου. Είναι ακόμα αλήθεια ότι πρέπει εκεί το προλεταριάτο να καθυβάνει τα κύρια πυρά του στη διάρκεια της ταξικής πάλης στο σοσιαλισμό.

Όμως αυτή η αστική τάξη δεν υπάρχει μόνο μέσα στο κόμμα, και ακόμα περισσότερο δεν ξεφύρασε μόνο μέσα στο κόμμα.

Η αστική τάξη υπάρχει και έξω από το κόμμα, υπάρχει σ' όλη την κοινωνική και οικονομική ζωή. Και δεν υπάρχει μόνο η καινούρια αλλά υπάρχει και η παλιά αστική τάξη. Όσο για το πως ξεφύρανε ότι ο Μάο, αλλά ο Λένιν έχει δώσει προθέση την απάντηση.

Η δικτατορία του προλεταριάτου είναι ο πιο ειρηνικός και πιο οδωσώπης πόλεμος της νέας τάξης ενάντια σ' έναν εχθρό πιο ισχυρό, ενάντια στην αστική τάξη που η αντίσταση της δεν βρίσκεται μόνο στη δύναμη του διεθνούς κεφαλαίου, στη δύναμη και την σταθερότητα των διεθνών δεσμών της αστικής τάξης, αλλά ακόμα στην δύναμη της συνήθειας, στη δύναμη της μικρής παραγωγής. Γιατί, δυστυχώς μένει ακόμα στον κόσμο μια πολύ, πολύ μεγάλη ποσότητα μικρής παραγωγής: όμως η μικρή παραγωγή γεννάει τον καπιταλισμό και την αστική τάξη διαρκώς, κάθε μέρα, κάθε ώρα, με αυθόρμητο τρόπο και σε μιά τεράστια κλίμακα. (Ο Αριστερισμός παιδική αφήγηση).

Γι' αυτό έδωσαν τέτοια λίσσοσμένη πάλι ενάντια στην ιδεολογία του μικροπαραγωγού και την ίδια τη μικροπαραγωγή η ρωσική και η κινεζική επανάσταση.

Τίποτα δεν είναι πιο λαθεμένο και ανιστόρητο από την θέση ότι υπάρχει «ιστορική πείρα εξάλειψης (όλων των παλιών εκμεταλλευτικών τάξεων και εξάλειψης της μικρής παραγωγής». Αυτό δεν το καταφέρε, ούτε η Ρωσική, ούτε η κινεζική επανάσταση. Ποτέ δεν εξαιλεφθηκαν οι εκμεταλλευτές και οι ιδιοκτήτριες τάξεις. Και οι δύο αυτές μεγάλες επαναστάσεις έγιναν από χωρες σχετικά καθυστερημένες από οικονομική άποψη όπου τα στοιχεία της παλιάς κοινωνίας είχαν μεγάλη ακμαιοτητα και δύναμη.

Η αστική τάξη μέσα στο κόμμα κατά συνέπεια δεν εκφράζει αλλά και μόνο το άμεση τακτικά της συμφέροντα αλλά τα συμφέροντα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΕΙΝΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ 1

της κοινωνικής παραγωγής το ιδιοκτητικό το σύστημα «μαζα» ο εργατικό» και δημόσια. Χρησιμεύει τόσο ταυτόχρονα ενάντια ενάντια της μεγάλης πλειονότητα των εργαζομένων, τους μελλοντικούς τους κληρονόμους.

ΒΙΑ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Μια τέτοια πολιτική όπως την είδαμε παρα πάνω, δεν μπορεί να ηρσάνει στους εργαζόμενους με «παιδιά» και δημόσια. Χρησιμεύει τόσο ταυτόχρονα ενάντια ενάντια της μεγάλης πλειονότητα των εργαζομένων, τους μελλοντικούς τους κληρονόμους.

Η ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Το Συνδικαλιστικό Κίνημα δεν μπορεί να αντιδράσει απ' αλή την επίθεση του Κ.Κ.Κ. Όχι γιατί, έδωσε την μάχη του και κάτω από το βάρος της επίθεσης λήγει, αλλά γιατί στην ηγεσία του βρέθηκαν διανομείς που υποστήριξαν ανοιχτά η καλύτερη την πολιτική της πείνας.

Η επίθεση ΓΣΕΕ, διασπάστηκε, αλλά μόνο οργανωτικά. Γιατί στο βήμας η Συνδικαλιστική Επιτροπή Αγώνα (ΣΕΑ), που δημιουργήθηκε από την ΕΣΑΚ το ΑΕΜ και την ΣΣΕΚ δεν ακολούθησε μια γραμμή αντίστασης και πάλης για το υγιές και εργαζόμενο.

Μετά από μερικές 24ώρες κάθε δυο μήνες κατά μέσο όρο, το μέτωπο της ΕΣΑΚ σταμάτησε κάθε απεργιακή κινητοποίηση. Αλλά στην επίθεση του Κ.Κ.Κ. δεν έχουν να δείξουν τον παραμικρό άνομο, την παραμικρή νίκη. Και αυτό, όταν αυτό το μέτωπο, ουσιαστικά είναι η ηγεσία σήμερα του Συνδικαλιστικού Κινήματος. Όταν έχει στα χέρια του, το ΕΚΑ, το ΕΚΟ και μια σειρά από τις μεγαλύτερες Ομοσπονδίες, όπως των Οικοδόμων, των Κηματαυτουργών, των Φαρμάκων, της ΔΕΗ, της ΟΤΟΕ, των Μεταλλουργών κλπ.

Το μέτωπο της ΕΣΑΚ δεν έδωσε την μάχη, όχι από κάποια οργανωτική αδυναμία, αλλά γιατί έχει τα ίδια συμφέροντα στο να περάσει η ηγεσία του Κ.Κ.Κ.

Η ΕΣΑΚ είναι υπέρ του κρατικού συνδικαλισμού. Αιτή είναι η στρατηγική της θέση, σαν συνδικαλιστική παράταξη του «Κ-Κε» του κόμματος εκείνου που έχει βαλθεί να αλλοίψει τον κρατικό μηχανισμό τους όρους των Ρώσων υπεριοικτών.

Αυτό που ενδιαιρεί την ΕΣΑΚ μέσα στο συνδικαλιστικό Κίνημα, είναι δύο πράγματα: α) Να χρησιμοποιήσει τις θέσεις της για την περαιτέρω διείσδυση στο κράτος β) Να χρησιμοποιήσει το εργατικό κίνημα σαν μέσο πίεσης για την γενική στρόση της αστικής τάξης προς τον σοσιαλμεταρλισμό, να μην δηλαδή το «Κ-Κε» στην Κιβέρνηση.

Για να πετύχει αυτό τα δυο πράγματα, έχει ανάγκη τον κρατικό συνδικαλισμό. Ένα συνδικαλιστικό κίνημα που είναι εξαρτημένο από το αστικό κράτος.

Γι' αυτό, ολόκληρη η μάχη της σε αυτό το διάστημα εξεντήθηκε, μέσα στα πλαίσια αυτής της εξάρτησης από τους να πάρει θέσεις μέσα στη ΓΣΕΕ. Γι' αυτό δεν μπορεί να «κάνει τους όρους» με την άλλη δύναμη του κρατικού συνδικαλισμού, την ΠΑΣΚΕ και την ΓΣΕΕ του Ρωσικού λαού.

Στο δεύτερο ζήτημα η ταχτική της ΕΣΑΚ είναι τωπιη. Η εργατική τάξη δεν μπορεί να κατακτήσει ανεξαρτησία, γιατί όταν η ανταγωνιστική πολιτική της κυβέρνησης, Γι' αυτό να υποστηρίξουν οι εργαζόμενοι το μέτωπο της αριστεράς, να γίνει η άλλη αναλόγη, να μην είναι το μέτωπο στην Κιβέρνηση και να αλλάξει έτσι η ανταγωνιστική πολιτική. Και τότε θα έχουμε αιτήσεις: ΟΧΙ απάντα ο Φλωράκης σε όλη του την Θεσσαλονίκη, γιατί μια «αντιμονοπωλιακή» πολιτική θα απαιτεί θέσεις από τους εργαζόμενους!

Αυτό ακριβώς δηλαδή που είναι σήμερα ο Παπανόρος!

Οι εργαζόμενοι όμως δεν μπορούν να πέσουν σε μια τέτοια παγίδα. Γιατί είναι η ίδια η ζωή η ίδια η κατάσταση τους, που επιβάλλει ΣΗΜΕΡΑ την διεκδίκηση των υγιών

και καμιά δημοκρατία της νέας δεξιάς του μετώπου δηλαδή της ψεύδη - αριστεράς, δεν μπορεί να κρατήσει τους εργαζόμενους μακριά από την διεκδίκηση των υγιών τους. Γιατί οι εργαζόμενοι δεν είναι ηγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος απ' αυτούς, έδωσαν την εξουσία, και έχουν την σκληρή εμπειρία, για το πως υπεριοικτήκαν, το μέτωπο μερόντι τους και πως χρησιμοποιήσαν αυτή τους την εξουσία. Ξεπούλημα και κοροϊδία.

Η εργατική τάξη λοιπόν σήμερα αυτή την εμπειρία. Με αποτέλεσμα να αρνείται πλέον τον συνδικαλιστικό και αυτή την συνδικαλιστική ηγεσία. Όλο και πιο πολύ γίνεται ανεξάρτητη, πως χωρίς την ΕΣΑΚ και το «Κ-Κε» δύσκολα θα περάσει η επίθεση του Κ.Κ.Κ.

Ολοκληρωτο το οικοδόμημα του κρατικού συνδικαλισμού καταρρίχεται απ' αυτό που οι ρεβιζιονιστές αναφέρονται «αδράνεια της εργατικής τάξης». Ο συνδικαλισμός τους διαλύεται. Κανένας εργαζόμενος δεν έχει εμπιστοσύνη στην ηγεσία στην άλλη ΓΣΕΕ. Αρνούνται όλο και πιο πολύ να υποταχτούν στις υποταγμένες τους και στις ολιγοκρατικές κινήσεις τους.

Παρά το ότι υπάρχει απαγορευτική και μια ανεμπιστοσύνη γενικά στον συνδικαλισμό, μια τέτοια στάση στην εργατική τάξη είναι κάτι το πολύ καλό. Γιατί είναι αναγκαία, να συντρίβει και να καταρτίσει όλο το οικοδόμημα του κρατικού συνδικαλισμού, που για χρόνια ολόκληρα κρατεί αριστοκρατικό το εργατικό κίνημα.

Ένα νέο συνδικαλιστικό κίνημα, θα γεννηθεί, μέσα από τα συντρίμια του κρατικού συνδικαλισμού, ικανό να οδηγήσει την εργατική τάξη στην υπεριοικση της ανεξαρτησίας, και στην καταχτηση της δικιάς της ταξικής, και πολιτικής, οργάνωσης.

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΛΙΓΩΝ

Το Κασέρι και ο Περισσός είναι σήμερα εξοριστήματα. Ακούσθησαν για τα καλά τις αιτήσεις τους στην εργατική τάξη εργαζομένων, τώρα τα σχέδια τους για να φέρουν, από μερικούς τα κρηνηματα το φιλοσοφικό μπλόκ ανοιχτά στην Κιβέρνηση, Η Ν.Δ. αγωνίζεται για να εξασφαλίσει, όσο μπορεί καλύτερα τα συμφέροντα του ιδιοκτητικού κοράζιου και του Δεξιού υπεριοικτή.

Όμως, έχουν κάνει, όλοι μαζί ένα βασικό λάθος. Το λάθος που πάντα κάνουν οι αντιεργατικοί. Υποτιμούν την εργατική τάξη. Το σοσιαλάτο μαγαζί δεν μπορεί να λησίου το εργατικό κίνημα. Η εργατική τάξη θα αντιστάται στην πείνα. Αυτό είναι μια αναγκαίοτητα. Και αυτό θα γυρίσει το σχέδιό τους.

Ο αγώνας για την υπεριοικση του υγιούς είναι προταρχικό σήμερα καθήκον, για κάθε δύναμη και κάθε συνδικαλιστή, που θέλει να σταθεί στο πλευρό της εργατικής τάξης.

Η υπεριοικση τους, των αριστων συμφερόντων του προλεταριάτου σημαίνει:

α) Να αποδείξουμε πως η πείνα δεν είναι αναγκαίοτητα. Πως μπορεί να καταχτηθούν ανεξαρτησία, χωρίς αυτό να σημαίνει κατάρευση της «εθνικής οικονομίας», αλλά ανεξάρτητα μείωση των τερμασιων κερδών και της σπατάλης του Κ.Κ.Κ., καθώς και της αστικής τάξης γενικότερα.

β) Να αποδείξουμε με ακρίβεια και να δείξουμε στους εργαζόμενους, το κέντρο της αντίδρασης, το πραγματικό «μεγάλο αφεντικό», απεργιασμένο από κάθε μέτωπο - σοσιαλιστικό μαγαζί.

γ) Να ενοποιήσουμε όλες τις ταξικές δυνάμεις ενάντια στο κρατικοοργανωτικό κοράζι και στην μεγάλη αστική τάξη, αλλά και ενάντια στους υπεριοικτές, ολιγοκρατίες, γραφειοκράτες μέσα στο εργατικό κίνημα.

δ) Να τσακίσουμε στο θεωρητικό και στο πρακτικό επίπεδο τα σχέδια του κρατικού συνδικαλισμού, να τα καταχτησει μέσα στον αγώνα η εργατική τάξη την ταξική και την πολιτική της αυτονομία.

ε) Να αναπτύξουμε την εργατική δημοκρατία, ενάντια στον προξικτοποιητισμό και τον σοσιαλφασισμό, με εμπιστοσύνη στην εργατική τάξη, σαν την τάξη που θα υπεριοικση τον καιρό της και ολόκληρη την κοινωνία.

Είναι αναγκαίοτητα σήμερα να ηρσάνει ο αγώνας της αυτονομίας, του αγώνα μέσα στα εργοστάσια, στους χώρους δουλειάς παντού, όπου δουλεύει και ζει ο εργαζόμενος λαός.

Να τσακίσει ο οικονομικός φασισμός.

Να διεκδικήσει ο λαός το υγιές του.

Τίποτα δεν έχει να περιμένει η εργατική τάξη, από επίδοξους σοφιστές και από τις αντιθέσεις ανάμεσα στις διάφορες μερίδες της αστικής τάξης.

Ο δρόμος της ταξικής ενότητας και του αγώνα είναι η μοναδική άνομο, στις συνθήκες της αντίδρασης. Και αυτό το αγώνα δεν μπορεί κανείς σήμερα να τον κληρονομήσει. Γιατί κανείς δεν τον θέλει.

Η ΟΑΚΕ παρά τις μικρές της δυνάμεις, θα κάνει ότι μπορεί για την υπεριοικση των αριστων συμφερόντων της εργατικής τάξης. Για τους πραγματικούς κομμουνιστές δεν υπάρχει τίποτα πιο πάνω από τα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Αυτό συνιστάει υπεριοικση. Και σ' αυτόν τον αγώνα καλεί κάθε προτοπόρο εργατή και συνδικαλιστή να ηρσάνει μαζί της.

Ενώπιον στα μέλημα της φασιστικής αριστεράς, στον αναπροσανατολισμό των δημοτικών εκλογών και το ξεπούλημα των εργατικών υγιών, να αντιδείξουμε το υγιές ο εργατικό μέτωπο για το υγιές η δημοκρατία και την ειρήνη.

Να καλέσουμε την εργατική τάξη ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙ!

Το «Κ»ΚΕσ στις Δημοτικές Εκλογές

ΔΥΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ ΤΑΧΤΙΚΕΣ ΣΕ ΕΝΙΑΙΑ ΦΙΛΩΡΩΣΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

«Η Θεσσαλονίκη αποτελεί απόδειξη του τι μπορεί να δώσει ένας ρεβιζιονιστικός συνδυασμός, που θέτει προεπιθέματα προβλήματα Αντεργαλισμού και ταυτόχρονα καταναλωτικού θάους στους θεσμούς και λαό, και η σημασία που δίδεται στους θεσμούς, όπως φαίνεται και από το ανακηρυχθέν πρόγραμμα που έχουν υποστηρίξει για την Γ.Α. Σ.Π. Αθήνα (κείμενομα ότι ήταν ειλικρινά να δοθεί η μάχη, όχι μόνο στο θέσμο, και τα καθημερινά προβλήματα του λαού, αλλά και στις γενικότερες πτυχές της πολιτικής του ΠΑΣΟΚ. Αν όμως το πρόγραμμα επικρατούσε σε κάθε χώρο, τότε δεν θα είχαμε πολιτικοποίηση, αλλά κομματικοποίηση του Δημοτικού».

Έτσι προσπαθεί να εξηγήσει τη στάση του «Κ-Κε», ο Κίρκος, σε μια πρόσφατη συνέντευξη που έδωσε στο ΑΝΤΙ, στις προσεχείς δημοτικές εκλογές.

Πραγματικά, κάθε άνθρωπος που ασχολείται στοιχειωδώς με την πολιτική δεν μπορεί παρά να αναρωτηθεί για το κατά πόσο ο αγώνας του «Κ-Κε» διαργεται περιόδοι, αμειβτικής ισορροπίας η όχι!

Γιατί με βάση μια λογική «μεσοαστική» συνδυασμό της Θεσσαλονίκης, αποτέλεσμα του «μετώπου της αριστεράς» του «Κ-Κε» δεν έχει να κάνει με την υπεριοικση πολιτική κατάσταση, και είναι απλά και μόνο μια μαχη θεσμών. Ενώ αντίθετα στην Αθήνα, το «Κ-Κε» ορσάει στην μάχη τους θεσμούς και δίνει την μάχη «στις γενικότερες πτυχές της πολιτικής του ΠΑΣΟΚ».

Αυτό που φαίνεται σαν μια διπλή πολιτική στην στάση του «Κ-Κε», στην ουσία δεν είναι τίποτα άλλο, από ένα διαφορετικό ταχτικό, σε μια και μόνο πολιτική γραμμή, στην υποταγή του «μετώπου της αριστεράς» του «Κ-Κε» και την διαίσηση του «Κ-Κε», όσο για την αμειβτική ισορροπία του Κίρκου, νομίζουμε ότι τα έχει τετρακόσια.

Σ' αυτές τις δημοτικές εκλογές, ο μόνο κόμμα, που παρουσιάζει «αρχές» με μια ξεκαθαρισμένη πολιτική, ήταν το «Κ-Κε». Το κόμμα αυτό, κλονίζοντας την πιο αριστερή ταχτική της ιστορίας του, προτίνει την απελευθέρωση όλων των «αριστερών» δυνάμεων, προβάλλοντας, έναν και μοναδικό όρο, την καθύρση της αμειβτικής αναλόγης.

Τι σημαίνει αυτή η απλή αναλόγη για τον Φλωράκη; Την ανοδό αυτού του κόμματος στην διακίβερνηση της χώρας.

Οι ουσιαστικά ο όρος που το «Κ-Κε» έβαλε για την συγκρότηση του «μετώπου της αριστεράς» ήταν η υποστήριξη και η πάλη για την ανεξάρτη διακίβερνηση της χώρας, από το φασιστικό μπλόκ.

Οι δυνάμεις που συσπειρώθηκαν σ' αυτό το «μέτωπο» παίρνουν αυτή την τερασία είνθη, απέναντι στο λαό και στον λαό.

Ο Φλωράκης δεν θέλει την ΣΣΕΚ, τον Κίρκο, την ΕΜΑΕ, την ΛΑΕ, τον Αρσένη κλπ για να πάρει τους δήμους. Τους θέλει για να αποτελέσουν το άλλορι για τον Παπανόρο, για την διάσπαση του ΠΑΣΟΚ και την ανοιχτή διακίβερνηση της χώρας από τις φασιστικές δυνάμεις.

Γι' αυτό το όχι μόνο είναι ο υγιής επιλογισμός του Κίρκου, για την Θεσσαλονίκη, για την Πατρα, για τη Ηρακλείο, και στον άλλον συγκροτείται το ρωσικό μέτωπο, αλλά ταυτόχρονα είναι και αποκαλυπτικό. Στη Θεσσαλονίκη, δεν πάει το μέλλον του «θεσμού» της Γ.Α. Η Θεσσαλονίκη είναι το πολιτικό μέτωπο για τον Φλωράκη αλλά και για τον Κίρκο.

Γιατί ο Κίρκος θέλει με όλες του τις δυνάμεις την συγκρότηση του υγιούς φασιστικού μπλόκ. Και αυτή είναι η ταχτική σήμερα του «Κ-Κε». Στην Αθήνα ο Κίρκος στήνει μια μεγάλη προβάκτα ενάντια στην ομάδα Μπανιά και σιωπικά στο «Κ-Κε». Κατεβαίνει με υποψηφιότητα στον Φιλίπη, μόνο τον «Κ-Κε». Χωρίς όμως να τραμφή

σύνκρουση με τον υγιή του Φλωράκη.

Ένα τέτοιο κατέβημμα, δεν μπορεί παρά να λειτουργήσει στις μάχες σαν μια διάσπαση της αριστεράς και σίγουρα θα έχει σαν αποτέλεσμα την συντρίβη του «Κ-Κε».

Αντίθετα εκεί όπου το κόμμα αυτό κατεβαίνει μαζί με τον Φλωράκη, οι συνδυασμοί θα ενισχυθούν και θα αποτελέσουν «πρότυπο» για την πορεία του νέου κόμματος.

Το «Κ-Κε» ή είναι δύναμη της αριστεράς ή δεν είναι. Ή κάνει μαζί του ενότητα ή δεν κάνει. Για τον Κίρκο το «Κ-Κε» όχι μόνο είναι αριστερά αλλά ο βασικός κορμός της αριστεράς. Αιτή είναι η γραμμή του «Κ-Κε», που επέβαλε ο Κίρκος σ' όλη την Ελλάδα, ανεξάρτητα από το κατέβημα ή όχι μαζί του. Αυτό καθορίστηκε από άλλους παράγοντες. Τόσο από την σοκομματική πάλη, αλλά και από τον ρόλο της γέφυρας που θέλει να παίζει αυτό το κόμμα ανάμεσα στο «μέτωπο της αριστεράς» και την Παπανόρική φιλωρωσική φράζια μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

Όποιος συνδυασμός του «Κ-Κε» κατεβεί μόνος του, αλλά χωρίς μια γραμμή ξεκαθαρής πάλης απέναντι στο Φλωράκη, είναι καταδικασμένος σε αποτυχία και σε ήττα. Και αυτή η ήττα δεν θάβει τον Κίρκο, γιατί η δικιά του φιλωρωσική φράζια θέλει και αναζητά την διάλυση του «Κ-Κε», αντίθετα θα είναι ήττα της ομάδας του Μπανιά που θέλει την αυτονομία και την διατήρηση του «Κ-Κε».

Γι' αυτό πιστεύουμε πως η ομάδα του Μπανιά δεν πρέπει να πάρει την αίσθη του αυτόνομου κατεβήματος με αυτή την φιλωρωσική γραμμή. Θα ήταν μια βετική εξέλιξη για το δημοκρατικό κίνημα αν η ομάδα Μπανιά καθύρνησε να κατεβήσει συνδυασμός σε μια άλλη πολιτική κατάσταση, μια κατεβήση, όπου ανοιχτά και ξεκάθαρα, θα εξήγησε στις μάχες, γιατί το «μέτωπο της αριστεράς» του Φλωράκη, δεν είναι αριστερό, αλλά μια νέα δεξιά υποταγμένη στη ρωσική υπεριοικση.

Συνδυασμός που θα διαμόρφωνε ένα λαϊκό πρόγραμμα πάλης πάνω στα προβλήματα των εργαζομένων, στις διεκδικήσεις τους, στην υπεριοικση της Δημοκρατίας και της Ειρήνης.

Υπόρση βέβαια και η πιθανότητα το «Κ-Κε» να μην κατεβεί «αυτόνομο» στην Αθήνα. Κάτι τέτοιο θα προσπαθούε, μια στρόψη του ΠΑΣΟΚ προς την υποστήριξη του Κατριβάνου.

Ηδη το ζήτημα αυτό είναι στην ημερήσια διάταξη των εργαζομένων του ΠΑΣΟΚ και ουσιαστικά η Παπανόρική φράζια έχει χυθεί στο κενό του Μπέη. Το ίδιο το πρόσωπο του Κατριβάνου, αλλά και των άλλων υποψηφίων δημάρχων που προσβεί το «Κ-Κε» διεκδικούν μια τέτοια στρόση την τελευταία στιγμή.

Σε μια τέτοια κατεβήση δεσφεί και ο Κίρκος φροντίζοντας να μην κοπούν οι δεσμοί της αριστεράς με το ΠΑΣΟΚ, και πιο συγκεκριμένα με την Παπανόρική φράζια.

Αντίθετα, άλλος είναι και ο υγιής, που τόσο ο Φλωράκης, όσο και ο Κίρκος, δεν βάζουν κανένα άλλο όρο για την συμμετοχή στους συνδυασμούς εκτός από την καθύρση της υπλή αναλόγης. Αυτό σημαίνει πως η καθύρση της αναλόγης και το χτύπημα του Κοινοβουλίου που συσπάεται κάτι τέτοιο, φτάνουν για να χαρακτηρίσουν το ΠΑΣΟΚ αριστερή δύναμη. Και ας το στον η εργατική τάξη η εργαζόμενος λαός στενάει κάτω από το βάρος της επίθεσης του κατεβήματος στο υγιή και στο δημοκρατικό του δικαιώματα.

Μια τέτοια βέβαια εξέλιξη έχει να κάνει με τους γενικότερους συσχετισμούς, τόσο σοκοματικά μέσα στο ΠΑΣΟΚ, όσο και στις σχέσεις του Παπανόρου με την Διση, σαν τότε όμως να παραμένει μια ηρωική εκδοχή.

Ρώσικο θράσος.

Οι νέοι σπαίροι του Κρεμλίνο αποδείχθηκαν για μια ακόμα φορά αντάξιοι των προγόνων τους. Οι προδιαγραφές που ζητάει η Ρωσία για να εισάγει σπαίρ από την Ελλάδα, είναι τόσο αυστηρές που το ποσοστό ραδιενέργειας θα έπρεπε, άκουσον άκουσον, να είναι... σχεδόν μηδενικό.

Δεν θα μπορούσε κανείς να χαρακτηρίσει αυτή την ενέργεια της παρά θροναυτη και κινική που προστίθεται στο φασιστικό της έγκλημα της μη λείψης μέτρων, πριν και μετά το «ατύχημα» στο Τσέρνομπιλ.

Μόνο μια υπεριοικτική χώρα, και βάλισμα μ' ένα φασισμό στο εκσπαστικό θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο. Για να λύσει τα προβλήματα που αντιμετωπίζει, προσπαθεί με την ανάμιξη καθαρού σταυρού με το δικό της, που είναι μολυσμένο, να πείσουν τα ποσοστά ραδιενέργειας.

Τι κάνει όμως η ελληνική κυβέρνηση; Καλύπτει και αυτή τη φορά τη Ρωσία δηλώνοντας μέσω του κυβερνητικού εκπροσώπου ότι «δεν υπάρχει τέτοιο θέμα» και παραπέμπει για ενημέρωση στον Ποτάκη.

Αντί να είναι η Ελλάδα, οι αγρότες και οι κτηνοτρόφοι της χώρας μας αυτοί που ζητούν αποζημίωση από την Ρωσία, είναι αυτοί που ζητάει και τα ρέστα. Δηλαδή το θέμα γίνεται ο θύτης. Συνθηθισμένη υπόθεση για τον σοσιαλμεταρλισμό. Και όλα αυτά με τις ευλογίες του Παπανόρου.

Αυτό που είναι σίγουρο όμως, είναι πως αυτό που η Ρωσία χροσάει στο λαό της Ελλάδας και στους λαούς της Ευρώπης και πρώτα απ' όλα την υγεία τους, θα τα πληρώσει και με το παραπάνω μαζί με όλους τους άλλους λαγαρισμούς, που αυτή η υπεριοικση μαζί με τις ΗΠΑ έχουν ανοίξει με τους λαούς όλων του κόσμου. Η αντίστροφη μέτρηση έχει αρχίσει και για τη Ρωσία.



ΜΙΑ... ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΚΥΠ

Η φιλοσοσιαλμπεριαλιστική πλατφόρμα Μακέδου

Ποιάς αλήθεια να το περίμενε ότι «ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός» στην Ελλάδα έχει προχωρήσει τόσο πολύ;

Ήταν και είναι λοιπόν καθαρά ζήτημα χρόνου, κατάλληλων χειρισμών και αντικατάστασης προσώπων, η αλλαγή στο καθεστώς, και στη φύση της πολιτικής, οικονομικής και στρατιωτικής εξουσίας σ' αυτό τον τόπο;

Είμαστε άραγε στο κατώφλι ενός πραγματικά ανεξάρτητου, δημοκρατι-

κού, προοδευτικού και λαϊκού κράτους;

Αν η απάντηση σ' αυτό το ερώτημα είναι όχι, τότε βάσει ποιάς λογικής εξηγούνται οι θέσεις του αρχηγού της ΚΥΠ, ταξιαρχου Μακέδου, όπως αυτές εκφράζονται και αναλύονται σε απόρρητη έκθεση που έκανε στο τέλος της θητείας του σαν αεροπορικός ακόλουθος της ελληνικής πρεσβείας στην Ουάσινγκτον, προς τον Α. Παπανδρέου. Αυτή που πρόσφατα είδε το φως της δημοσιότητας.

Για ανεξάρτητη εθνική στάση δύσκολο θα μπορούσε να μιλήσει κανείς όταν κάτι τέτοιο δεν έχει φανεί κάπου, σε κάποιον χειρισμό του Α.Π. και της ελληνικής κυβέρνησης.

Στο κυπριακό προτείνουν διαιτιολόγηση, στις βάσεις και το ΝΑΤΟ προς το παρόν διαπραγματεύονται, στην ΕΟΚ έχουν θρονιαστεί για τρία χρόνια. Σε παγκόσμιο επίπεδο υποστηρίζουν τις θέσεις του σοβιετικού σοσιαλ - ιμπεριαλισμού ειρηνική, πόλεμος των άστρων, προτσαιζ Γκορμπατσώφ, στήριξη Καντάφι, Άσσαντ, Γιαροζιέλσκι.

Τι μένει λοιπόν; Ποιάς άλλος προσανατολισμός δεν είναι αρσενός στις ΗΠΑ;

Σίγουρα μιλάμε για τη στροφί του Α.Π. προς τη Ρωσία και την ολιγώνια και μεγαλύτερη διείσδυση της στην Ελλάδα. Εκδόχως επίσης εδώ είναι και ο σοβινισμός του προς την Τουρκία, που σ' αυτή ρίχνει όλα τα βάρη για την κρίση σε Αιγύριο - Κύπρο.

Ας δούμε και λίγο το πως βλέπει την ανεξαρτητοποίηση της Ελλάδας ο Μακέδου:

Σήμερα σε σοβαρά ποσοστά εξαρτούμεθα οικονομικά από τις ΗΠΑ. Η εξάρτηση αυτή συνεχίζει μια κατάσταση που αρχίζει πριν 150 χρόνια και σιτηρεί μια γενικότερη τάση υλοπαθής και μια σχέση αλληλοεξάρτησης μερών της Εθνικής μας ανεξαρτησίας, που μας εμποδίζει σαν Έθνος Κράτος αλλά και σαν άτομα, να τονίσουμε την Εθνική μας ταυτότητα.

Απαιτείται αποδόμηση από τη σχέση αυτή, αλλά χωρίς να κινδυνεύσει το εθνικό μας όργανο.

Η προσπάθεια πρέπει να είναι συνεχής, προοδευτική και ανάλογη με την ανάπτυξη αυτοδύναμης εθνικής ικανότητας.

Στην προσπάθεια αυτή έχουμε, για το εγγύς μέλλον, ένα σημαντικό ατού. Τις αμερικάνικες βάσεις στην Ελλάδα. Δεν έχει σημασία αν αυτές πρέπει (και πρέπει κάποτε) να φύγουν. Μπορούν να μείνουν όσο μας συμφέρει. Σημασία έχει να εκμεταλλευτούμε αυτές προσδιορίζοντας σαστά αντιτάγματα που θα εξημερύνουν τον τελικό αντικειμενικό σκοπό της ανεξαρτησίας. Το αντίταγμα του δανεισμού από τις ΗΠΑ, ίσως είναι ο χειρότερος τρόπος, διότι διασυνδέει την εξάρτηση από αμυντική άποψη, δεδομένου ότι τα δάνεια δίδονται μόνο για αγοράς πολεμικού υλικού από τις ΗΠΑ.

Η έννοια του εθνικού ίσως ήταν ένας πιο σωστός τρόπος, γιατί μας επιτρέπει να διαβθούμε να χρησιμάσουμε αυτό σύμφωνα με δικές μας επιλογές, που μπορεί να οδηγήσει στην αμυντική αυτοδύναμη.

Είναι ξεκάθαρη η λογική που προτείνει εδώ ο αρχηγός της ΚΥΠ.

Εάν ο Μακέδου δεν παραδέχεται ότι ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός στην Ελλάδα έχει προχωρήσει τόσο πολύ, τότε γιατί να μην μιλήσει κανείς όταν κάτι τέτοιο δεν έχει φανεί κάπου, σε κάποιον χειρισμό του Α.Π. και της ελληνικής κυβέρνησης.

Στο κυπριακό προτείνουν διαιτιολόγηση, στις βάσεις και το ΝΑΤΟ προς το παρόν διαπραγματεύονται, στην ΕΟΚ έχουν θρονιαστεί για τρία χρόνια. Σε παγκόσμιο επίπεδο υποστηρίζουν τις θέσεις του σοβιετικού σοσιαλ - ιμπεριαλισμού ειρηνική, πόλεμος των άστρων, προτσαιζ Γκορμπατσώφ, στήριξη Καντάφι, Άσσαντ, Γιαροζιέλσκι.

Τι μένει λοιπόν; Ποιάς άλλος προσανατολισμός δεν είναι αρσενός στις ΗΠΑ;

Σίγουρα μιλάμε για τη στροφί του Α.Π. προς τη Ρωσία και την ολιγώνια και μεγαλύτερη διείσδυση της στην Ελλάδα. Εκδόχως επίσης εδώ είναι και ο σοβινισμός του προς την Τουρκία, που σ' αυτή ρίχνει όλα τα βάρη για την κρίση σε Αιγύριο - Κύπρο.

Ας δούμε και λίγο το πως βλέπει την ανεξαρτητοποίηση της Ελλάδας ο Μακέδου:

Σήμερα σε σοβαρά ποσοστά εξαρτούμεθα οικονομικά από τις ΗΠΑ. Η εξάρτηση αυτή συνεχίζει μια κατάσταση που αρχίζει πριν 150 χρόνια και σιτηρεί μια γενικότερη τάση υλοπαθής και μια σχέση αλληλοεξάρτησης μερών της Εθνικής μας ανεξαρτησίας, που μας εμποδίζει σαν Έθνος Κράτος αλλά και σαν άτομα, να τονίσουμε την Εθνική μας ταυτότητα.

Απαιτείται αποδόμηση από τη σχέση αυτή, αλλά χωρίς να κινδυνεύσει το εθνικό μας όργανο.

Η προσπάθεια πρέπει να είναι συνεχής, προοδευτική και ανάλογη με την ανάπτυξη αυτοδύναμης εθνικής ικανότητας.

Στην προσπάθεια αυτή έχουμε, για το εγγύς μέλλον, ένα σημαντικό ατού. Τις αμερικάνικες βάσεις στην Ελλάδα. Δεν έχει σημασία αν αυτές πρέπει (και πρέπει κάποτε) να φύγουν. Μπορούν να μείνουν όσο μας συμφέρει. Σημασία έχει να εκμεταλλευτούμε αυτές προσδιορίζοντας σαστά αντιτάγματα που θα εξημερύνουν τον τελικό αντικειμενικό σκοπό της ανεξαρτησίας. Το αντίταγμα του δανεισμού από τις ΗΠΑ, ίσως είναι ο χειρότερος τρόπος, διότι διασυνδέει την εξάρτηση από αμυντική άποψη, δεδομένου ότι τα δάνεια δίδονται μόνο για αγοράς πολεμικού υλικού από τις ΗΠΑ.

Η έννοια του εθνικού ίσως ήταν ένας πιο σωστός τρόπος, γιατί μας επιτρέπει να διαβθούμε να χρησιμάσουμε αυτό σύμφωνα με δικές μας επιλογές, που μπορεί να οδηγήσει στην αμυντική αυτοδύναμη.

Είναι ξεκάθαρη η λογική που προτείνει εδώ ο αρχηγός της ΚΥΠ.

Εάν ο Μακέδου δεν παραδέχεται ότι ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός στην Ελλάδα έχει προχωρήσει τόσο πολύ, τότε γιατί να μην μιλήσει κανείς όταν κάτι τέτοιο δεν έχει φανεί κάπου, σε κάποιον χειρισμό του Α.Π. και της ελληνικής κυβέρνησης.

Στο κυπριακό προτείνουν διαιτιολόγηση, στις βάσεις και το ΝΑΤΟ προς το παρόν διαπραγματεύονται, στην ΕΟΚ έχουν θρονιαστεί για τρία χρόνια. Σε παγκόσμιο επίπεδο υποστηρίζουν τις θέσεις του σοβιετικού σοσιαλ - ιμπεριαλισμού ειρηνική, πόλεμος των άστρων, προτσαιζ Γκορμπατσώφ, στήριξη Καντάφι, Άσσαντ, Γιαροζιέλσκι.

Τι μένει λοιπόν; Ποιάς άλλος προσανατολισμός δεν είναι αρσενός στις ΗΠΑ;

Σίγουρα μιλάμε για τη στροφί του Α.Π. προς τη Ρωσία και την ολιγώνια και μεγαλύτερη διείσδυση της στην Ελλάδα. Εκδόχως επίσης εδώ είναι και ο σοβινισμός του προς την Τουρκία, που σ' αυτή ρίχνει όλα τα βάρη για την κρίση σε Αιγύριο - Κύπρο.

Ας δούμε και λίγο το πως βλέπει την ανεξαρτητοποίηση της Ελλάδας ο Μακέδου:

Σήμερα σε σοβαρά ποσοστά εξαρτούμεθα οικονομικά από τις ΗΠΑ. Η εξάρτηση αυτή συνεχίζει μια κατάσταση που αρχίζει πριν 150 χρόνια και σιτηρεί μια γενικότερη τάση υλοπαθής και μια σχέση αλληλοεξάρτησης μερών της Εθνικής μας ανεξαρτησίας, που μας εμποδίζει σαν Έθνος Κράτος αλλά και σαν άτομα, να τονίσουμε την Εθνική μας ταυτότητα.

Απαιτείται αποδόμηση από τη σχέση αυτή, αλλά χωρίς να κινδυνεύσει το εθνικό μας όργανο.

Η προσπάθεια πρέπει να είναι συνεχής, προοδευτική και ανάλογη με την ανάπτυξη αυτοδύναμης εθνικής ικανότητας.

Στην προσπάθεια αυτή έχουμε, για το εγγύς μέλλον, ένα σημαντικό ατού. Τις αμερικάνικες βάσεις στην Ελλάδα. Δεν έχει σημασία αν αυτές πρέπει (και πρέπει κάποτε) να φύγουν. Μπορούν να μείνουν όσο μας συμφέρει. Σημασία έχει να εκμεταλλευτούμε αυτές προσδιορίζοντας σαστά αντιτάγματα που θα εξημερύνουν τον τελικό αντικειμενικό σκοπό της ανεξαρτησίας. Το αντίταγμα του δανεισμού από τις ΗΠΑ, ίσως είναι ο χειρότερος τρόπος, διότι διασυνδέει την εξάρτηση από αμυντική άποψη, δεδομένου ότι τα δάνεια δίδονται μόνο για αγοράς πολεμικού υλικού από τις ΗΠΑ.

Η έννοια του εθνικού ίσως ήταν ένας πιο σωστός τρόπος, γιατί μας επιτρέπει να διαβθούμε να χρησιμάσουμε αυτό σύμφωνα με δικές μας επιλογές, που μπορεί να οδηγήσει στην αμυντική αυτοδύναμη.

Είναι ξεκάθαρη η λογική που προτείνει εδώ ο αρχηγός της ΚΥΠ.

Εάν ο Μακέδου δεν παραδέχεται ότι ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός στην Ελλάδα έχει προχωρήσει τόσο πολύ, τότε γιατί να μην μιλήσει κανείς όταν κάτι τέτοιο δεν έχει φανεί κάπου, σε κάποιον χειρισμό του Α.Π. και της ελληνικής κυβέρνησης.

Στο κυπριακό προτείνουν διαιτιολόγηση, στις βάσεις και το ΝΑΤΟ προς το παρόν διαπραγματεύονται, στην ΕΟΚ έχουν θρονιαστεί για τρία χρόνια. Σε παγκόσμιο επίπεδο υποστηρίζουν τις θέσεις του σοβιετικού σοσιαλ - ιμπεριαλισμού ειρηνική, πόλεμος των άστρων, προτσαιζ Γκορμπατσώφ, στήριξη Καντάφι, Άσσαντ, Γιαροζιέλσκι.

Τι μένει λοιπόν; Ποιάς άλλος προσανατολισμός δεν είναι αρσενός στις ΗΠΑ;

Σίγουρα μιλάμε για τη στροφί του Α.Π. προς τη Ρωσία και την ολιγώνια και μεγαλύτερη διείσδυση της στην Ελλάδα. Εκδόχως επίσης εδώ είναι και ο σοβινισμός του προς την Τουρκία, που σ' αυτή ρίχνει όλα τα βάρη για την κρίση σε Αιγύριο - Κύπρο.

Ας δούμε και λίγο το πως βλέπει την ανεξαρτητοποίηση της Ελλάδας ο Μακέδου:

Σήμερα σε σοβαρά ποσοστά εξαρτούμεθα οικονομικά από τις ΗΠΑ. Η εξάρτηση αυτή συνεχίζει μια κατάσταση που αρχίζει πριν 150 χρόνια και σιτηρεί μια γενικότερη τάση υλοπαθής και μια σχέση αλληλοεξάρτησης μερών της Εθνικής μας ανεξαρτησίας, που μας εμποδίζει σαν Έθνος Κράτος αλλά και σαν άτομα, να τονίσουμε την Εθνική μας ταυτότητα.

Απαιτείται αποδόμηση από τη σχέση αυτή, αλλά χωρίς να κινδυνεύσει το εθνικό μας όργανο.

Η προσπάθεια πρέπει να είναι συνεχής, προοδευτική και ανάλογη με την ανάπτυξη αυτοδύναμης εθνικής ικανότητας.

Στην προσπάθεια αυτή έχουμε, για το εγγύς μέλλον, ένα σημαντικό ατού. Τις αμερικάνικες βάσεις στην Ελλάδα. Δεν έχει σημασία αν αυτές πρέπει (και πρέπει κάποτε) να φύγουν. Μπορούν να μείνουν όσο μας συμφέρει. Σημασία έχει να εκμεταλλευτούμε αυτές προσδιορίζοντας σαστά αντιτάγματα που θα εξημερύνουν τον τελικό αντικειμενικό σκοπό της ανεξαρτησίας. Το αντίταγμα του δανεισμού από τις ΗΠΑ, ίσως είναι ο χειρότερος τρόπος, διότι διασυνδέει την εξάρτηση από αμυντική άποψη, δεδομένου ότι τα δάνεια δίδονται μόνο για αγοράς πολεμικού υλικού από τις ΗΠΑ.

Η έννοια του εθνικού ίσως ήταν ένας πιο σωστός τρόπος, γιατί μας επιτρέπει να διαβθούμε να χρησιμάσουμε αυτό σύμφωνα με δικές μας επιλογές, που μπορεί να οδηγήσει στην αμυντική αυτοδύναμη.

Είναι ξεκάθαρη η λογική που προτείνει εδώ ο αρχηγός της ΚΥΠ.

Εάν ο Μακέδου δεν παραδέχεται ότι ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός στην Ελλάδα έχει προχωρήσει τόσο πολύ, τότε γιατί να μην μιλήσει κανείς όταν κάτι τέτοιο δεν έχει φανεί κάπου, σε κάποιον χειρισμό του Α.Π. και της ελληνικής κυβέρνησης.

Στο κυπριακό προτείνουν διαιτιολόγηση, στις βάσεις και το ΝΑΤΟ προς το παρόν διαπραγματεύονται, στην ΕΟΚ έχουν θρονιαστεί για τρία χρόνια. Σε παγκόσμιο επίπεδο υποστηρίζουν τις θέσεις του σοβιετικού σοσιαλ - ιμπεριαλισμού ειρηνική, πόλεμος των άστρων, προτσαιζ Γκορμπατσώφ, στήριξη Καντάφι, Άσσαντ, Γιαροζιέλσκι.

ΚΗΛΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

διεξοδικά σε προηγουμένα άρθρα μας, και τους όρους εκπλήρωσής του, λύνεται με την διπλοπροσώπη πολιτική του Παπανδρέου. Αλλά λύνεται πάντα προσωρινά για να διναμωθεί κάθε φορά αντίληψη, να περνάει σε ανώτερο επίπεδο, μέχρις ότου υφιστάσθουν οι όροι μιας ρήξης, που θα ταίριαζε το φαινόμενο με την πραγματικότητα, δηλαδή μέχρις ότου αποκαλυφθεί η φιλορωσική πολιτική του Παπανδρέου μέσα σε μια βαθιά πολιτική κρίση.

Ως τότε ο Παπανδρέου θα στηρίζεται στους Κηλυ, Σουλτζ και θα τους καθοδηγεί κάνοντας πραγματικές αλλά δευτερεύουσες, σε σχέση με την πραγματική του κίνηση, υποχωρήσεις.

Οι Κηλυ, Σουλτζ λένε: Είναι αδύνατο η Ελλάδα, να μεταπηδήσει στη Ρωσική σφαίρα Επιρροής. Για μας μέτρησε οι πράξεις. Και οι πράξεις του Παπανδρέου είναι η παραμονή του βάσει στην Ελλάδα η παραμονή της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ, και στην ΕΟΚ, το δυνάμωμα της πολιτικής εξάρτησης από το Δ.Ν.Τ. και τις ΗΠΑ. Τα άλλα που λέει είναι απλά αέρας για εσωτερική κατανάλωση.

Γι' αυτούς δεν είναι πράξη οι κρίσιμες «φιλειρηνικές» πρωτοβουλίες» του Παπανδρέου για την αναβολή της εγκατάστασης των Περίστικ - Κρούς το '82, δεν είναι πράξη το σπάσιμο της πολιτικής απομόνωσης του Γιαροζιέλσκι, η επιδοκιμασία της κατάργησης του Τζάμπο, δεν είναι πράξη η καλή υψ των Καντάφι, Άσσαντ σε κάθε επεξεχτατική τους κίνηση, δεν είναι πράξη η κρατική φιλορωσική πρωτογόνδα, αλλά ούτε είναι πράξη το νέο αμυντικό δόγμα, για μηδέν κίνδυνο από το συμφωνητικό της Βαρσοβίας, ούτε η μη συμμετοχή στα γινόμενα του ΝΑΤΟ, ούτε η γραμμή της πολιτικής και οικονομική ένωσης της Ευρώπης ενάντια στις ΗΠΑ που προωθείται στην ΕΟΚ, ούτε η μη αργή της ΚΥΠ είναι οι όμοιοι κάποιος Μακέδου που τις θέσεις του αναλύουμε σε άλλες στήλες.

Αυτό είναι λογία.

Εδώ ακριβώς είναι η μαστορία του Παπανδρέου. Ότι καταφέρνει σε κάθε τέτοια του κίνηση να αντιμετωπίσει και κάποια άλλη φαινομενική, ή διαιτιολόγηση, πραγματική προς την κατεύθυνση των ΗΠΑ.

Για παράδειγμα η υφιστάκη γραμμή Σουλτζ απεναντι στην ΕΣΣΔ δεν είναι καθόλου υφιστάκη απέναντι στους λαούς και συχνά είναι σκληρότερη από την γραμμή Γουάνιμπεργκερ. Για παράδειγμα η Επίθεση στην Λιβία που ήταν εμπνευστη του πρώτου βρήκε αντίθετη του δεύτερου που προσέθεσε αντιστοιχία με τον Γκορμπατσώφ τη γραμμή ενός παγκόσμιου αντιπροσκει μετόπισ. Ήταν φανερό ότι ο Σουλτζ έδινε έμφαση στην καταδική Καντάφι με την απέλωση διπλωματών του από τις ευρωπαϊκές χώρες. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός πίεσε πολύ τις ευρωπαϊκές χώρες σ' αυτό το ζήτημα. Ο Παπανδρέου έκανε ότι μπορεί για να καλύψει

την Καντάφι και από πολιτική άποψη τον κάλυψε. Πόσοι υποχρεώθηκε για να μη ρισκάρει τις καλές του σχέσεις και τα ήρμα νερά του με τον Σουλτζ και τις ΗΠΑ γενικότερα, που πιέζαν έντονα τελειοταία, να απελασει λιβυούς διπλωμάτες.

Ο Καντάφι έβγαλε μια ανιστηρή ανακοίνωση και ο Παπανδρέου δεν απάντησε. Το πράγμα έμεινε ως εδώ. Και να τώρα ο Κηλυ βγαίνει χαρούμενος στην «Ελευθεροτυπία» - «ήρμα νερά συνεχίζονται» κι ο Μητσούτσος και η ΝΔ που τίποτα από όλα αυτά δεν έχει καταλάβει, μας και ελαχιστοί παλαιοί δεξιοί είναι σε θέση να υποψασουν το μάτι τους πάνω από το Αιγαίο και ν' αντικρίσουν την εδρόνη, ο Μητσούτσος λοιπόν ζητεί από τις ΗΠΑ να πάρουν πίσω τον Κηλυ.

Αυτό δεν το ζητεί από την πλευρά του λαού αλλά από την πλευρά του δικού του «παισιωπή φιλοαμερικανισμο» και για να υπερχηθεί το αντιποσοκικό μετωπο που κι αυτό έχει να κάνει με το ξεπέταγμα από το κρατικό μηχανισμό των στελεχών της παλιάς δεξιάς ποικερατά τα συμφέροντα του μεγάλου ιδιαιτικού κεφάλαιου.

Μετά από μια τέτοια αντιδράση του Μητσούτσου, ανοίχεται ότι το «από» - ΚΚΕ αισθάνθηκε υποχρεωμένο, σαν θεματοφύλακας του μοναδικού ρωσικού αντιιμπεριαλισμο, να καταδικάσει και αυτό τον Κηλυ, επιδοκιμάσει να δυναμώσει παράλληλα και τις φιλοσοσιαλιστικές της ΝΔ, για την δυνατότητα συγκρότησης ενός αντιποσοκ μετωπο ΝΔ - μετωποΚΚΕ πράγμα που βολέει αφάνταστα την φιλο - ρωσική γραμμή του καθοδηγισμο της Δύσης και της ελληνικής αστικής τάξης, που προσέχει το μόνο πραγματικό μέτωπο στην Ελλάδα, Το Μέτωπο Παπανδρέου - Φλωρακη.

Εμείς από την πλευρά μας έχουμε να πούμε ότι πραγματικά ο Κηλυ είναι ανεπιθύμητος όχι γιατί δεν καταλάβε τον Παπανδρέου, αλλά για τη συνήθεια, την αποχτημένη από χρόνια, του αμερικάνικου ιμπεριαλισμο να γράφει τη μορφή του και να επιμβαίνει στις πολιτικές εξελίξεις της χώρας μας με τον πιο ξεδιάντροπο, τον ύστατο μέχρι και την επιβίωση της στην οικονομική πολιτική της ελληνικής κυβέρνησης.

Και εδώ έγκειται η αβλιότητα του Παπανδρέου που στο όνομα του καθοδηγισμο των ΗΠΑ δέχεται αδιαμαρτύρητα τέτοιες επιβίσεις ενός υπαλλήλου του Στέτη Νηπαρτίες στα εσωτερικά μας Γι' αυτό δεν φτάνει να ξεφορτωθούμε τις ΗΠΑ και τους Κηλυ, πρέπει να ξεφορτωθούμε και τους Παπανδρέου που ο μοναδικός τους αντιιμπεριαλισμο εδνίσταται στη γενικότητα τους να αλλάζουν φρεντικά πηγαίνοντας βέβαια πάντοτε με τον ισχυρότερο.

Ο πραγματικός αντιιμπεριαλισμο είναι υπόθεση του Ελληνικού λαού.

Εμείς από την πλευρά μας έχουμε να πούμε ότι πραγματικά ο Κηλυ είναι ανεπιθύμητος όχι γιατί δεν καταλάβε τον Παπανδρέου, αλλά για τη συνήθεια, την αποχτημένη από χρόνια, του αμερικάνικου ιμπεριαλισμο να γράφει τη μορφή του και να επιμβαίνει στις πολιτικές εξελίξεις της χώρας μας με τον πιο ξεδιάντροπο, τον ύστατο μέχρι και την επιβίωση της στην οικονομική πολιτική της ελληνικής κυβέρνησης.

Και εδώ έγκειται η αβλιότητα του Παπανδρέου που στο όνομα του καθοδηγισμο των ΗΠΑ δέχεται αδιαμαρτύρητα τέτοιες επιβίσεις ενός υπαλλήλου του Στέτη Νηπαρτίες στα εσωτερικά μας Γι' αυτό δεν φτάνει να ξεφορτωθούμε τις ΗΠΑ και τους Κηλυ, πρέπει να ξεφορτωθούμε και τους Παπανδρέου που ο μοναδικός τους αντιιμπεριαλισμο εδνίσταται στη γενικότητα τους να αλλάζουν φρεντικά πηγαίνοντας βέβαια πάντοτε με τον ισχυρότερο.

Ο πραγματικός αντιιμπεριαλισμο είναι υπόθεση του Ελληνικού λαού.

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ - ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

της παρμενιστικής τάξης της διεθνούς αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού, της μικρής αστικής τάξης και της μικροδικοδομίας, του μικρομπορίου κ.λπ. Εκφράζει ακόμα τις παλιές συνήθειες, την παλιά ιδεολογία και γενικά ότι είναι καθυστερημένο στη σφαίρα των παραγωγικών σχέσεων και στο εποικοδόμημα.

Είναι φυσικό λοιπόν, που μετά από τέτοιες καταστάσεις αριστοτεριστικού (στο βάθος δεξιοί) τύπου, που ξεστράτισαν οι ολιγοαριστοί, να καταλήξουν στο βαρύνοντο συμπέρασμα πέρα για πέρα αντιλιπτικό, και ανιστόρητο ότι οι «ανταγωνιστικές αντιθέσεις δεν εξαφανίζονται αλλά αντίθετα μεταφέρονται και εκοραζονται κυρία στο εποικοδόμημα» δηλαδή στην σφαίρα της πολιτικής και της ιδεολογίας.

Η πολιτιστική επανάσταση είχε σαν κύριο στόχο της το ανέβασμα της ιδεολογικοπολιτικής συνείδη-

σης των μαζών, όμως αυτό καθόλου δεν σημαίνει ότι οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις μεταφέρονται στο εποικοδόμημα. Οι τάξεις δεν είναι στοιχειώσις εποικοδομήματος και ανταγωνιστικές είναι ακριβώς οι ταξικές αντιθέσεις και στην περίοδο του σοσιαλισμο. Οι ανταγωνιστικές αντιθέσεις αφορούν βασικά τις παραγωγικές σχέσεις που αυτές αντανακλούνται και συμπυκνώνονται στο εποικοδόμημα.

Αυτές οι θέσεις των ολιγοαριστοών στην προσπάθεια τους να εμφανιστούν λίγο αριστερές καταρχών και τον μαοισμό και τον λενινισμό το του μαρξισμού!

Τι απήχια!

Σε σχέση με το δεύτερο ζήτημα, την κατάργηση δηλαδή του υπόλοιπου μαοισμού.

Εδώ αυτοί δεν αφήνουν τίποτα ορθό. Είναι σαν να δέχεται κανείς το βασικό στον λενινισμό, την θεωρία του δηλαδή για τον ιμπεριαλισμό και τη διαλυτότητα της νίκης

της επανάστασης σε μια χώρα και να αρνείται τη θεωρία του για το κόμμα νέου τύπου, την ανάπτυξη της θεωρίας της δικτατορίας του προλεταριάτου, την συνεισφορά του στον διαλεκτικό υλισμό κ.λπ.

Ο Μάο Τσε Τουνγκ έχει αναπτύξει τον μαρξισμό - λενινισμό σε μια σειρά ζητήματα:

Στην θεωρία για την επανάσταση στις υποαποδομητικές εξαρτημένες από τον ιμπεριαλισμό χώρες, στη θεωρία των μετώπων, στην οικονομία της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, στην διαλεκτική κ.λπ.

Γι' αυτό χρησιμοποιούμε τον όρο Σκίην Μάο Τσε Τουνγκ ή μαοισμό και όχι συνεισφορά του Μάο, όπως ακριβώς μιλάμε για λενινισμό και όχι συνεισφορά του Λένιν στην ανάπτυξη του μαρξισμού.

Δεν πρόκειται για παιχνίδι με τις λέξεις. Ο λενινισμός είναι σύστημα θεωρίας, όπως είναι και ο Μαοισμός. Το ότι ο λενινισμός είναι ανάπτυξη του Μαρξισμού και ο Μα-

οισμός ανάπτυξη του Μαρξισμού - λενινισμού, δεν σημαίνει ότι αυτοί δεν εκφράζουν αντιστοιχούς σταθμούς θεωρητικής και πρακτικής ανάπτυξης της ιστορικής πάλης του προλεταριάτου. Τα θεωρητικά στοιχεία δεν είναι μια μόνο θέση, ο Μαρξισμός - λενινισμός - Σκίην Μάο Τσε Τουνγκ είναι μια ολόκληρη θεωρία που εκτείνεται στα επίπεδα του διαλεκτικού υλισμο, του επιστημονικού σοσιαλισμο, και της πολιτικής οικονομίας.

Ετσι έχουμε τα πράγματα και σε τίποτα δεν ωφελεί να τοιμολογούμε θέσεις εδώ κι εκεί για να γεμίσουμε τις σελίδες κύριοι ολιγοαριστοί. Τι είναι η συνεισφορά του Μάο όταν σεως αρνείστε την στρατηγική θεωρία των τριών κόσμων; Τι σας δίδαξε ο Μάο όταν αρνείστε κάθε μέτωπο βάσιοντας όλους τους στρατηγικούς εχθρούς του προλεταριάτου στο ίδιο τσιουβάκι;

Τι είναι αυτός ο μαοισμός που σας δίδαξε ότι υπάρχουν δύο αρχές

που διαχωρίζουν τον μ - λ από τον ρεβιζιονισμό: «η αρχή της στήριξης στις δικές μας δυνάμεις» σε διαλεκτική σχέση με την αρχή του προλεταριακού διεθνισμού», και σε τις καταλαβαίνετε αλλά Παπαϊωάννη, ότι δηλαδή κάθε λαός κάνει την επανάσταση του και... ταυτόχρονα προσφέρει την πιο δυνατή βοήθεια στην επαναστατική πάλη των άλλων λαών.

Δεν είναι μαρξιστής όποιος λέει «αντίμαο» και τα ζητήματα. Ο παλιός του μαρξισμού λενινισμού - Σκίην Μάο Τσε Τουνγκ, ο κομμουνιστής, είναι ΠΡΩΤΑ ΑΠΟ ΟΛΑ ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ. Η ταξική πάλη σε κάθε χώρα υποτάσσεται στις ανάγκες της παγκόσμιας ταξικής πάλης, της παγκόσμιας επανάστασης. Άλλωστε το να στηριζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις δεν είναι το διαλεκτικό ζήτημα με τον διεθνισμό. Πρόκειται για δύο διαφορετικά πράγματα. Το ένα έχει να κάνει με τη σχέση ανάμεσα στο εθνικό και το γενικό και το άλλο στη σχε-

ση ανάμεσα στον εσωτερικό και τον εξωτερικό παράγοντα. Στο βάθος κριβεται εδώ ο σοβινισμός παρμενιστικός με προλεταριακό χρομια. Σ' αυτό το σημείο ο τροτσισμός τους είναι ιδιόμορφος. Ταξική ισοπέδωση και «ντοίρα» σοσιαλιστική επανάσταση μέσα στη χώρα, αστικός σοβινισμός στη διεθνή διάσταση της επανάστασης. Τέτοια ιδεολογία γεννάει τα μικρά τερατάκια τι που Βιετνάμ, Κούβας και Αλβανίας στο σύγχρονο κόσμο.

Τέτοιοι μικροί αλλά ανήμποροι ιμνηστικοί Λεντιαν Κάστρο και Χότζα είναι μερικοί από τους επικεφαλής διαρρήχτες.

Δεν φτάνει κανείς να θέλει, αλλά πρέπει και να μπορεί να γίνει μεγάλος ρεβιζιονιστής. Ο ρεβιζιονισμός είναι σοβαρή υπόθεση για να καταπνέεται τόσο επιπολαια κανείς μ' αυτόν.

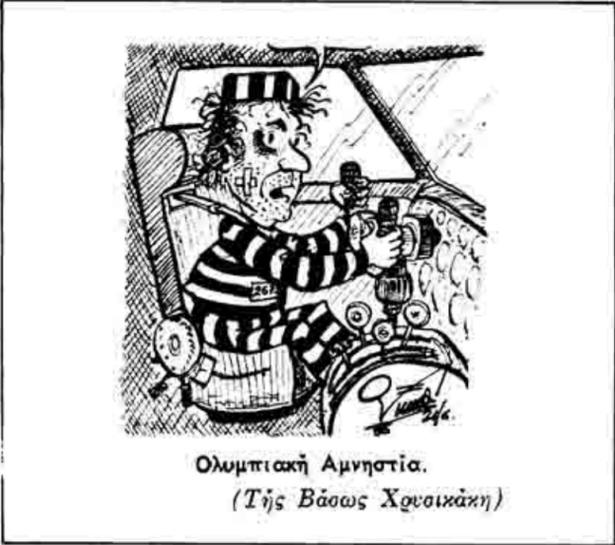
ΤΕΛΟΣ



ΟΙ ΠΙΛΟΤΟΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ ΜΕ ΝΕΑ ΦΑΣΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Δεν πέρασε καιρός από κείνη την «εθνικολογική» δήλωση του Παπανδρέου, ενάντια σ' αυτούς που «θα αντιμετώπιζαν ένα κράτος και μια κυβέρνηση αποφασισμένη να χτυπήσει» αν προβάλλουν μπροστά απ' το «έθνος» τα ιδιοτικά τους συμφέροντα.

Φαίνεται πως αυτή η εθνικιστική έξαρση δεν έφτανε. Γι' αυτό επιστρατεύθηκαν όλα τα «νόμιμα» «εθνικά» μέσα, όπως οι φυλακίσεις αυτών των «εγκληματιών» πιλότων, που τόλμησαν να απειθαρχήσουν στο «έθνος». Έτσι οι απεργοί της Ολυμπιακής «πέιστηκαν» μετά απ' αυτά και αφού απόκτησαν «εθνική συνείδηση», έλυσαν την απεργία τους.



Ολυμπιακή Αμνηστία.
(Της Βάσως Χρυσικάκη)

Θα περίμενε λοιπόν κανείς πως το παπανδρέϊκο κράτος θα τεματίζε εδó την μονομαχία του με τους απεργούς. Ο πoλις Παπανδρέου όμως δεν αρκέστηκε σ' αυτό. Η διοίκηση της Ολυμπιακής έκρινε πως για τη ζημιά που έπαθε, φταίει οι πιλότοι.

Και ενώ αυτοί βρίσκονταν σε ποχώρηση, το κράτος αυτό προχωράει ένα ακόμα βήμα. Με μεγάλο κινισμό και αναίδεια, αυτή η κλίκα, αναγκάζει τώρα με δικαστικές αποφάσεις τους πιλότους να αποζημιώσουν την εταιρεία, ειδικά αν θα τους κατασχέσει την περίοδό της.

Δεν θυμόμαστε κανένα τέτοιο προηγούμενο στην ιστορία του εργατικού κινήματος. Καμιά αστική τάξη, όσο αντιδραστική και να ήταν, δεν είχε χρεωθεί μια τέτοια ενέργεια ενάντια στον εργαζόμενο λαό. Έλαχε στον Παπανδρέου, αυτό τον τολμηρό όσο και φασίστα αστό, να εισάγει αυτό τον νεοεπιτιμισμό.

Ο έρπον φασισμός αυτής της κλίκας δεν είναι ότι τα βάζει μόνο με τους πιλότους, και τον κόπο τόσων χρόνων. Περισσότερο γιατί θέματα αυτής της ενέργειας, γίνονται και οι οικογένειες αυτών των ανθρώπων. Πρόκειται για μια κανονική δήμησης περιοχία.

Αυτή την πολιτική του σπέναντι σ' αυτό το κομμάτι του εργαζόμενου λαού, ο Παπανδρέου την κάνει σχετικά εύκολα. Έτσι εμφανίζονται εδó και καιρό τους πιλότους σαν μια κλάση απών μέσα από τον τίπο που τον στηρίζει τους δίνει σήμερα ένα βαθύτερο χτυπήμα και βγαίνει και διπλά κερδισμένος. Από την μια οικοφαντώντας τους διασπείρει παραπέρα το εργατικό κίνημα και τον λαό. Από την άλλη το χτύπημά του το εμφανίζει σαν χτύπημα ενός λαϊκού κράτους απέναντι σε «αστούς». Εδó βολεύεται με τις πολύ καλύτερες πραγματικά οικονομικές θέσεις που έχουν οι πιλότοι σε σχέση με τον υπόλοιπο εργαζόμενο λαό.

Όμως ο Παπανδρέου βγαίνει φαινομενικά και πρόσκαιρα κερδισμένος. Τα «επιχειρήματα» αυτά δεν έχουν μεγάλη διάρκεια πεύθους. Γιατί οι πιλότοι δεν είναι οι μόνοι που γνώρισαν την πολιτική εναντίον στους υψηλόμισθους και την καταστολή του κράτους. Πολύ πριν απ' αυτούς το απεργιακό κίνημα έχει δεχτεί τέτοιου είδους επιθέσεις απ' αυτό το κράτος. Ο Παπανδρέου τα χτυπήματά του στον εργαζόμενο λαό πάντα στο όνομα του λαού τα δίνει.

Τέτοια χτυπήματα και τέτοια μέτρα, ένα πραγματικά λαϊκό κράτος, ποτέ δεν θα πάρει. Ειδικά απέναντι σε μια δήθεν αστική τάξη, όπως είναι οι πιλότοι.

Δεν έχουμε λοιπόν, στην προκειμένη περίπτωση, να κάνουμε με λαϊκό κράτος. Έχουμε απέναντι

μας ένα κóσλαλο και το κράτος του, που σπέρνει παντού αστικές τάξεις και προνομιούχους. Ένα κρατικοχρηματιστικό κεφάλαιο που κομνώνεται το λαϊκό, ενώ το ίδιο είναι, όγτι πιο αστικό, προνομιούχο και παρασιτικό υπάρχει στην ελληνική κοινωνία.

Αυτός είναι ο σοσιαλφασισμός αυτής της κλίκας. Αυτήν καλείται να συντρίψει ο εργαζόμενος λαός.

Γιατί είναι σίγουρο πως θα συναντήσουμε στο μέλλον κι άλλες τέτοιες «αστικές τάξεις». Όταν και στο βαθμό που το εργατικό κίνημα θα ανατινώνεται όλο και περισσότερο σ' αυτή την πολιτική και σ' αυτό το κράτος.

ΛΑΡΚΟ - ΞΗΛΩΜΑ ΣΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 2

«δημοψηφισμα» ανοίγει το δρόμο, για να κλείσει το εργοστάσιο. Το «Κ»Κεξ είναι διατεθειμένο να δεχθεί τις απολύσεις στις «προβληματικές» και αυτό θα κάνει και στον ΓΑΒΡΙΗΛ. Το ζήτημα είναι πως οι εργαζόμενοι δεν έχουν κανένα συμφέρον από κάτι τέτοιο. Η θέση τους μάλλον είναι αρκετά δύσκολη, μιας και εκτός των άλλων ένα μεγάλο κομμάτι των εργατών θέλει λίγο καιρό να βγει στην σύνταξη και τώρα πετιέται κεραιολεκτικά στο δρόμο. Να γιατί οι εργαζόμενοι πρέπει να συνεχίσουν να υπερασπίζονται μέχρι το τέλος το δικαίωμα της απεργίας τους.

Το κρίσιμο σημείο είναι μετά τις 21 Ιούλη, όπου το εργοστάσιο θα κλείσει για τις καλοκαιρινές άδειες.

Σ' αυτό το διάστημα των αδειών η Πειραική - Πατριακή θα πρέπει κανονικά να ξηλώσει τις μηχανές. Γι' αυτό σ' αυτό το διάστημα θα πρέπει να περιφρουρηθεί το εργοστάσιο.

Κανείς εργαζόμενος δεν πρέπει να φύγει αυτή την περίοδο, γιατί υπάρχει ο κίνδυνος να μπει σε... μόνιμη άδεια. Καμιά απόλυση δεν πρέπει να περάσει σε καμιά προβληματική. Ούτε στον ΓΑΒΡΙΗΛ, ούτε στη ΛΑΡΚΟ, ούτε σε καμιά άλλη επιχείρηση. Το ζήτημα αυτό είναι πρόβλημα ολόκληρου του εργατικού κινήματος, και μόνο ο ενωμένος αγώνας των εργατών σ' όλες τις προβληματικές, ενάντια σ' αυτούς που υπονομεύουν αυτό το κίνημα, μπορεί να οδηγήσει σε νίκη, στο κράτημα της δουλειάς, στο κράτημα των εργοστασίων από την σκοριδιά και την καταστροφή.

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

• Υπερασπίστηκε τα άμεσα ταξικά συμφέροντα της εργατικής τάξης, ενάντια στο ξεπούλημα των εργατικών αγώνων από τις δυνάμεις του κρατικού συνδικαλισμού και του σοσιαλφασισμού, προβάλλοντας τον δρόμο του παρατεταμένου απεργιακού αγώνα για την κατάκτηση αυξήσεων ενάντια στην πείνα και στην εξαθλίωση, που έριξε τους εργαζόμενους της χώρας το κυρίαρχο κρατικοχρηματιστικό κεφάλαιο.

• Ξεσκέπασε τις αντιδραστικές θεωρίες, στο επίπεδο της πολιτικής οικονομίας, της αστικής τάξης και του ρεβιζιονισμού, προωθώντας μια πρωτοπόρα οικονομική ανάλυση για την ανάπτυξη και την φύση του καπιταλισμού στην Ελλάδα.

• Υπερασπίστηκε την ιστορία του κόμματος της εργατικής τάξης του παλιού ΚΚΕ, ξαναζωντάνεψε τις επαναστατικές παραδόσεις του λαϊκού μας κινήματος και έβγαλε για μια ακόμη φορά στην επιφάνεια το έγκλημα των ρώσων, την διάλυση του τιμημένου ΚΚΕ, στα 1956. Υπερασπίστηκε παράλληλα με την ιστορία του ΚΚΕ την επαναστατική φυσιογνωμία του αρχηγού του Ν. Ζαχαριάδη.

Μέσα από μια τέτοια πάλη η ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ μπόρεσε να γίνει ο βασικός προπαγανδιστής, αλλά και ο οργανωτής της ΟΑΚΚΕ. Παρά τα προβλήματα που υπάρχουν για την πλατιά της κυκλοφορία, μπόρεσε να φτάσει στις βασικές πόλεις της χώρας και να αποκτήσει ένα σχετικά πλατύ κοινό για τις σημερινές συνθήκες ανάπτυξης του κινήματος.

Γι' αυτό και η έκδοσή της ήταν ανελλιπής, σ' αυτόν τον δύσκολο πρώτο χρόνο. Γιατί η ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ στηρίχθηκε πολιτικά και οικονομικά στην αυτοδουλία των μελών και φίλων της ΟΑΚΚΕ.

Η ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ χωρίς καμιά δέσμευση και εξάρτηση από πούθενά, έχει σαν αρχή της την αλήθεια, στην υπεράσπιση των συμφερόντων της εργατικής τάξης. Χωρίς δημιουργίες και δεσμεύσεις - είμαστε υποχρεωμένοι από την ίδια την ιδεολογία μας να λέμε την αλήθεια στο λαό, όσο και αν αυτή πρόσκαιρα είναι ενάντια στις συνειδήσεις που φτιάχτηκαν από την αστική τάξη και τον ιμπεριαλισμό. Και αυτό γιατί θέλουμε να υπηρετήσουμε τα στρατηγικά συμφέροντα του προλεταριάτου. Θέλουμε να οδηγήσουμε την εργατική τάξη της χώρας μας στην προλεταριακή επανάσταση και στην οικοδόμηση του πραγματικού σοσιαλισμού. Και σε ένα τέτοιο αγώνα, η δημογωγία, η υπόκληση στο ρεύμα, το ψέμα και η εξάρτηση πληρώνονται ακριβά.

Οι συντάχτες μας στην τερσάτια πλειοψηφία τους είναι άνθρωποι της εργατικής τάξης και εργαζόμενοι, που συχνά αφήνουν το σπίτι για να πιάσουν το μολύβι. Το μεγάλο τους εφόδιο για να γράψουν αυτή την εφημερίδα είναι η δύναμη της προλεταριακής ιδεολογίας, η πίστη στα πανανθρώπινα ιδανικά της εργατικής τάξης, η αγάπη για τον λαό και τον τόπο.

Είμαστε υπερήφανοι γι' αυτά μας τα στελέχη, που έχουν να αντιπαραβούν τα μεγαθήρια της αστικής δημοσιογραφίας και της κρατικής προπαγάνδας, τα τερσάτια χρηματικά μέσα του ρεβιζιονισμού και του σοσιαλφασισμού, με μόνο τους όπλο την ιδεολογία και την οργάνωση.

Θέλουμε τέλος να ευχαριστήσουμε τους εργαζόμενους στην φωτοσύνθεση και στο τυπογραφείο για τον κόπο που καταβάλουν για την καλή έκδοση της ΝΕΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ.

Η εφημερίδα μας μπαίνει τώρα στη δεύτερη χρονιά της. Σε μια περίοδο που αντικειμενικά και λόγω των πολιτικών εξελίξεων, ο ρόλος της ασφαλώς θα είναι πιο αποφασιστικός και μεγάλος.

Είναι ανάγκη να εκλαϊκεύσουμε την πολιτική γραμμή και να βαθύνουμε ακόμα πιο πολύ στην ανάλυσή μας. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να δυναμώσουμε η ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ, τόσο στο περιεχόμενό της, όσο και στο πλαίσιο της διάδοσής της.

Να γίνει η «σκαλωσιά» όπως έλεγε ο Λένιν για την οικοδόμηση του κόμματος της εργατικής τάξης. Γι' αυτό είναι απαραίτητη η ενίσχυση από τους φίλους της και τους συνδρομητές. Ενίσχυση σ' όλα τα επίπεδα. Από την οικονομική βοήθεια, την διάδοση της εφημερίδας χέρι με χέρι, μέχρι τις παρατηρήσεις που με ευχαρίστηση θα δεχθούμε πάνω στο περιεχόμενό της και την μορφή της.

ΣΥΡΙΑΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΕΙΣΒΑΛΛΕΙ ΣΤΗ ΒΗΡΥΤΤΟ

Ενώ συνεχίζονται οι επιθέσεις των σιιτών της Αμάλ, στα παλαιστινιακά στρατόπεδα και αυξάνονται τα θύματα αυτής της νέας σφαγής, η κλίκα του Άσσαντ, έκρινε πως ήρθε ο καιρός για μια άμεση επέμβαση στο Λίβανο.

Την ευκαιρία αυτή, όπως είχαμε γράψει σε πρόσφατο φύλλο της «Ν.Α.», του την έδωσαν οι Καραμί αρχικά και Τζουμπλάτ - Μπέρι όταν στις μετέπειτα «διαπραγματεύσεις» της Δαμασκού και κάτω από

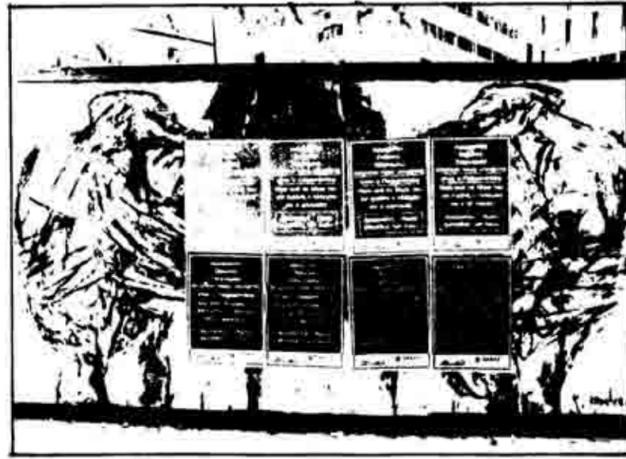
Με το πρόσχημα λοιπόν της «ειρηνευτικής» πρωτοβουλίας, μονάδες ταχιακού της στρατού, αποτελούμενη από 300 εκπαιδευμένους στρατιώτες και κάμποσους «παρατηρητές», πραχτορές της δημ. εισέβαλαν στη Δ. Βηρυττό.

Η εισβολή αυτή έκανε σαφή δύο πράγματα. Πρώτο το δικαίωμα και την άνοση που έχει αυτή η ηγεμονική κλίκα να μπει οπουδήποτε και την κυριαρχία από την Συρία του Βόρειου Τμήματος.

Πράγματι η ενέργειά της αυτή

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ
ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Υπεύθυνος σύνταξης με το όνομα
Επίσης Διαχειριστής
Βελώνης Γ. - Πατριακή

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ, ΑΝΤΙ,



Για την πρωτότυπη έκθεση ζωγραφικής σε διαφημιστικό πανώ στους δρόμους, που οργάνωσε ο εικαστικός χώρος «Καλλιδρόμιο», γράφουμε στη στήλη των ειδήσεων. Πριν προλάβουν όμως να αρχίσουν, κάποιος φρόντισαν να καταστρέψουν. Το πανώ διαλύθηκε και πάνω σε όσα είχαν φτιαχτεί, άρρισαν να κολλούνται αφίσες της ΟΑΚΚΕ. Στη συνέχεια και μια βδο-

Προς την Σύνταξη
Στο τεύχος σας αρ. 321 δημοσιεύετε μια φωτογραφία που δείχνει αφίσες της ΟΑΚΚΕ πάνω σ' ένα ταμπλώ που αποτελεί μέρος μιας έκθεσης ζωγραφικής που διοργάνωσε ο εικαστικός χώρος «Καλλιδρόμιο».

Παρακάτω εξηγείτε ότι η ΟΑΚΚΕ άρρισε να κολλάει αφίσες σ' αυτά τα ταμπλώ και ότι πριν τελειώσει η έκθεση οι διαφημιστικές εταιρείες κάλυψαν με αφίσες τους τα έργα.

Μένει έτσι στους αναγνώστες η εντύπωση ότι η αφισοκόλληση μας έδωσε το έναυσμα σε μια εκστρατεία καταστροφής έργων τέχνης.

Και αρχή εκφοβίζουμε τη λύπη μας στους καλλιτέχνες που έκαναν την έκθεση. Πραγματικά δεν ήταν καθόλου στην πρόθεσή μας να καλύψουμε τα έργα τους. Αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός ότι όπως διαπιστώσαμε στη συνέχεια υπήρξαν μόνο τρία - τέσσερα ταμπλώ που θίχτηκαν από την αφισοκόλληση μας στην οποία προσέξαμε να μην τα πειράζουμε.

Σ' αυτές όμως τις λίγες άτυχες περιπτώσεις πραγματική αιτία ήταν η κεκτημένη ταχύτητα και αβελγία μιας και το αφισοκόλλημα γινόταν ξημερώματα. Μια αφισοκόλληση που πολεμήθηκε επίμονα μέχρις πλήρους ενταφιασμού από τους πολιτικούς μας αντιπάλους.

Θα ήταν σκόπιμο μαζί με την κριτική που κάνατε στην ΟΑΚΚΕ να αναφερόσαστε εδó και με δύο γραμμές σε μία λαίλαπα αφισοκόλλησης που σάρωσε και σκέπασε για 300 ώρες βδομάδες όλη την Αθήνα με την... ορθότητα της πρότασης Γκορμπασώφ που αποδεικνύεται από το Τσέρνομπιλ. Αυτή η αφίσσα υπογράφηκε από την ΑΚΕΠ.

Στο διάστημα αυτόν των τριών εβδομάδων καλύφθηκε με πρόγραμμα και κάτω από μια επικίνδυνη λογική κάθε αφίσσα, πολιτική ή διαφημιστική από την παραπάνω οργάνωση, που διαθέτοντας εκατομμύρια σε χαρτί στην ουσία προώθησε το ζήτη μύημα: « Όταν μιλάει ο Γκορμπασώφ κανείς δεν πρέπει να μιλάει».

Σ' αυτήν την πρόκληση στην νοσηρότητα και τα δημοκρατικά αισθήματα του λαού απάντησε με τις μικρές της δυνάμεις η ΟΑΚΚΕ πρώτα που δυστυχώς δεν έκαναν, ούτε οι πολιτικές δυνάμεις, ούτε τα έντυπα εκείνα που θεωρούν τον εαυτό τους ευαίσθητο στα ζητήματα της δημοκρατίας.

Μ' αυτήν την έννοια τίποτα δεν είναι πιο μακριά από την ιδεολογία μας και την πραχτική μας από μια καλλιτεχνική κριτική που διεξάγεται με την μέθοδο της κάλυψης του έργου τέχνης.

Πιστεύουμε ότι θα τοποθετησέτε αυτή μας τη δήλωση στο ίδιο σημείο που έγινε η δικιά σας δημοσίευση.

Φιλικά
Εκ μέρους της ΚΕ της ΟΑΚΚΕ
Κ. Διακόπουλος

την εποπτεία του Χαντάμ, ζήτησαν την παρέμβασή της για το σταμάτημα των συγκρούσεων.

Η αρχική τότε άρνηση της Συρίας δεν είχε άλλο στόχο παρά την όσα το δυνατό μεγαλύτερη εξασθένιση των Παλαιστινίων μέσα από την σφαγή, που η ίδια καθοδηγεί. Τώρα κρίνοντας πως οι Παλαιστίνιοι εξασθένισαν και δεν αποτελούν έτσι μεγάλο εμπόδιο στα ηγεμονικά της σχέδια, αποφάσισε να επέμβει στο Λίβανο.

μέσω των αυτών της Αμάλ - σάαλι τους Παλαιστίνιους, για να τους υποχρεώσα να φύγουν από τον Λίβανο, και ότι υπονομεύει τις προσπάθειες ενωποίησης των παλαιστινιακών δυνάμεων. Ταυτόχρονα κατάγγελλε ότι αυτή η σιριακή υπονομεύση, συμπιπτει με τις προσπάθειες των Ισραηλινών να παράλυσουν την παλαιστινιακή αντίσταση στα κατοχόμενα εδάφη.

Οι δηλώσεις αυτές του αρχηγού του παλαιστινιακού κινήματος, αποδεικνύουν για μια ακόμη φορά,

ότι ο Άσσαντ και η Αλ. Φαταχ είναι η επαναστατική και η πιο αντιιμπεριαλιστική φωνή στον αραβικό κόσμο. Δείχνει τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουν οι αραβικές χώρες. Ένα δρόμο που περνάει μέσα από το χτύπημα των τοπικών τρομπουκίων Ισραήλ. Συρία και τον υπερδυναμισμό που κρύβονται πίσω τους. Έτσι θα βρουν την ενότητα τους οι αραβικές χώρες και θα νικήσει και η παλαιστινιακή επανασταση.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ
«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ»
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.